

سری گنیش و نمہ

بعد حمد و سپاس حضرت آدم علیہ السلام
 که واحد و قادر بی انبار است
 بنده یحیی کر پارام عرض میکند
 که درین زبان چند نقلیه پرستان
 سحری کیش بسا اوراق مانند
 تحفه الهی در مذمت دهرم قدیم
 و مذمت ریسم هندو سیاه کرده اند
 اگرچه تحریرشان چند آن قابلیت دید
 و التفات ارباب تحقیق ندارد و چون
 بعضی سمانان بجهت از جایه علم عامی

و اثر تعصب و کینه در خواطرشان
 ساریست آنرا دلیله دانسته
 بنا بر دل آزاری شخاص این دهرم
 بنویسند آن هنگامه مضحکه را اگر می بینند
 هر چند منشی اندر من بجوابش
 کتابی تحفه الاسلام بقالب طبع
 در آورده اما چون هر قدر تحقیق تر شود
 عزیزتر است لهذا رساله مذکور موسوم به
 مدینه تحقیق قلم برداشته می نگارد
 و مقاصد آنرا بیک مقدمه و دو
 بیان میکند و باب اول

در جواب شبهات محمدیان
 بر اعتقادات دهرم قدیم هندو
 باب دوم در بعض
 شبهات علمی بر ملت سمانان
 بدین شرط که تحقیر انبیاء و کلام
 تران آن ملت همانا حواله قلم
 راست نگارنده خسته دل شکنی
 احباب مسلمین گردد و اندر شبهات
 بقول آنست تا توانی در رون
 کس مخارش + کاندین راه
 خارا باشد از اینجا است

که بدین سنود آزار دمی هیچ جاندار
روا نباشد و دیگر گفتن بدگیر که بدتر بود
لواء قلم را بمیدان مد علی افراز
بو که مقبول نظایر و مطبوع طبايع
کرد در صفت که بداند از اعتراض مصنف
تحفه الهی و مجید و ملت هنود
هیچ اثری عارض نیست و نیز علوم
عالیه شاستر این طبقه متراکم
دخلی عاید نمیکند بعضی قصص پورا
که بمنزله تواریخ این علم اند اعتراضی
چند بیان کرده که بچند وجه سهل
الدفع اند و جداول اینک بنظر موثر
و همراهمان او حکایات پورا انبیا
اند یا محال اگر محال اند اعتراض بر محال
عبث و فضول خواهد بود اگر لفظی
اند هر چه که دوست چون حق بودن
مذهب سنود و اعتقادشان هم
حق بود و برخلاف حق خلاف
باطل باشد پس اعتراضات متضرر
خلاف باشد و چه دویم اینکه بنا
دین سنود بر بیدار عقاید این طبقه
دهرم شاستر یعنی سمرتی با
شاستر اند که از سوشش

سالمان مر اهل تحقیق و باسکان
تذقیق تصنیف اند و بنا بر عقایدشان
بر آفت و دران همچو قصص و حکایات
را دخلی نیست و نه معارضات احدی
را اثری و علوم این گروه بسیار چون
اقسام بیان کن یعنی صرف و نحو اند
و به صرف و نحو این گروه چند کتب
که از صد هزار بیت افزونتر اند مانند
پهانش بیاکر که صد هزار بیت است
و شروح آن مانند کسیت و ممت
که بجز تحصیل ده پانزده سال استعداد
در آن نمی شود و فصاحت و بلاغت
که آنرا ساهت شاستر بنامند
درین فن صد کتب نادره و واضح
و نیا شاستر و آن قسم است گوتم و
قناد و دران نیز صد کتاب اند
که اوق چون علوم فلسفه یعنی علم طبی
و حکمت الهی و مناظره با شاستر
و میان شاستر و آن بر دو قسم
قسم اول در علم کلام و قسم دوم
در توحید ذات و معرفت ایزد چون
که اول را یورب میمانا و دوم را
اوتر میمانا میگویند و هر یک

از ان صد کتاب موجود اند و با
مسایل باریک که بجز فکر ثاقب از ان
بفهم نرسد در قالب سخن نیست اند
سانکه و جوگشا ستر از ان صانکه
مبنی بر حکمت الهی و طبی لطری
دیگر و جوگشا طرق جنس و ادب
ریاضی این گروه ریاض سخن نظری
بی اندازه بوده است چنانچه در علم حساب
که آن پاشی کنت است یعنی علم عدد
و بیج کنت یعنی جبر مقابله که با انگری
الجبر نام است با اعتراض مضمون
و بسوق عبارت در آورده و مکمل
اعنی علم مقدار و هندسه همچو اقلیدس
و از علم مهندسی که آنرا باصلاح ایشان
بهوگول و کنگول نامند سجد مانت
یعنی کتاب معتقد از زمان دراز
نیفن اند و شروح و حواشی آن بسیار
و آنکه مصنفین دیگر تصنیف نموده
بسیار اند چون سمرات سدانت
که مهاباراجه جی سنگه سوامی جی پو
تصنیف کنیده در فن احکام با
احکام است بر طرازند که اهل شاستر
نامند و آن نیز دو قسم باشد

جانب و مازک و در هر یک مصد
کتاب است و نیمی شاستر یعنی علم
آداب الالوک و اخلاق مدنی و
منزلی و درین بسیار کتاب اند
از نه شاستر یعنی علم مباحث
سکینت شاستر که در فن موی
است و مصنفان این فن گوی
سبقت ربوده اند و یک شاستر
یعنی علم طب که در آن نیز چند اسم
اند چون شاربیک یعنی شریح و
در معالجات که این صد هزار بیت
افزون تر است و در ناموس اکبر
آنرا درم شاستر گویند سمرتی
شاستر اند و شروع و محو آبی آن
بیشمار علی بن القیاس بسیاری
علوم مادره در شاستر اند که القاب
گفت در نیاید و مصد و این علوم
بید یعنی کتاب آسمانی اند که آن
عبارت از چهار بید است -
رگ بید و حجر بید و شام بید
و اترب بید و در هر یک چند شعبه
اند مثلاً شعبه شام بید هزار و شصت
رگ بید پنج و شصت حجر بید شصت و شصت

و شعبه اترب بید نه نوشته اند
و در هر بید آنکه کتاب است آنرا
سنگ کتاب نام اند و بر همین شرح
آن شش علوم دیگر راجع و بید
داند یعنی شگفتا و کلب و مکتب
و چپند و بیکارن و جوش که بجز
خواندن این شش علوم کامل در
تحصیل بید ممکن نیست و پورنها
تواریخ خاندان فرمان روایان هند
و قصص و حکایات ایشان اند
و چون سخن بدینجا رسید گویم که
حکایات پورانها اگر محتاج تباول
اند که بجز فکر ثاقب بفهم نرسند
گر نه بید بر در شاربیک
چشمه آفتاب راجه گناه
راست خواهی هزار چشم چنان
کور بهتر نه آفتاب سیاه
و شک نیست که علما و فضلاء
در معانی آیات قرآن غیر تباول
پیداخت اند پس دعوی مدعی
و اعراض معترض باطل بود و بر
اثبات مدعا طرازم که در هر بیت
بهاگوت در اسکند چهارم حکا

راجه پرنجن است بدانکه در زبا
پیشین راجه بود و پرنجن نام و
داشت که آنرا ادکیات نامید
راجه عالیجاه میخواست که شاهر
و نشین و مسموره فصاحت قرین
بود باش برگزیند چنانچه روز
گذشت لبوادی افتاد و باطل
جنوب بر کوه هلال شهری دید
پیر از نقش و نگار و عمارت یافت
مملکون و رنگین کار که منازل لرزان
چون عارض کلا عذاران آگین و
صحن خانهای دلکشایش چو
پیشانی نیکبختان کشته و روشن
جبین و بگوئی آن باغی
یافت بکمال نرسبت و فضا که سبز
مطرا از اهتر از هوا او طراوت
پیرا و هر سو صبا بخار مش نازک
افرا سلسل آبشارش را اگر بنا بر
سحر کاران پر رخسار بستنی هم
سنبل تا بدار بخود می چید و آب
انبارش را که بر سبزه دینا کار میغلط
اگر بشناع مانتاب بر زبر جد
افلاک بنجم مروارید غلطان

که کل جانان آشفته تر میکرد
در دامن سیاه بود حورهای که قیاس
آتش ده دو هفته را آینه شعله بدست
آویخته کلاه مشکبارش غزل آتاری
داش بر دل نهادی و کس از
هر بیانش در خدمت او نمانده
باری پنج سر در با پیش آمده
راجه که بیک نگاه گرفتار دامن
نگار بادام چشم گشته پرسید
ای ماه جبین سیتی و درین گلشن
تجارتی که من مفتون تماشای
چشم هست تو ام و حیران شده ای
تبسم تو آن گل رخ جواب داد که من
هم نمیدانم که کیستم و از کجا آمدم
این هموان محافظان من اندالقصه
راجه که بنظاره رخساره آن باز بستم
چاک برگزینان جان می خورد آن
پری ویش را بسک ازواج کشیده
چنان محو رخسار کفزارش گردید
که بدین جمال آن حورشان می
نیامید و بی گفته آن نو
لعل شگفته هیچکار نگه میدید اتفاقاً
روزی راجه خود کام بلا پیش آن دایم

برای آختن شکاری بدامن سبکی
شتافت و با جانداران را بنجاک
فنا انداخته چون عنان معاود
بر تافت از آتش عیشش که برو
مستولی بود بی تابانه بسوی خانه
و سر مشرک جانانه در آمده و دیکه
آن بدر کمال چون هلال از لال کش
خبر وار بر خاک جا دارد چنانچه
راجه سر اسیر را بیای نماندش
گذاشته عفو تقصیرات خود خواست
و نگذاشت که کاری بی استرفای
آن دلربا نماید سخن مختصر آن
خامش آن پری خسار چنان غافل
از حال کار بود که عمر جوانی و حال زندگانی
را در طلب لذات فانی طایفه العین
در باخت و چند یک راجه گنبد
که سرگروه سه صد و شصت جوانان
خونخواره بود شهر را محاصره نموده
دست بناراج کشود و ازین سو محافظ
شهر مقابله در زیده تا صبح بدرار
گیر ستان و کار و بار مردانه مستعد بود
مگر آخر که تاب کار زار ندیده اطلاع
واقع را بموقف عرض راجه رسید

و راجه که چنان خوار غفلت بود هیچ
چاره در خود ندید و نیز بنگاه نام خرم
بهرای بی و پر جواد برادران خود
در شهر رسیده بنگاه گیر و دار را بر طرف
راجه بدوش چون دید که شهرش
ویران و سپاه گریزان و پر جوار نام
دیوی بهر سوی آتش افشان است
ناچار با دل داغدار در یادش هر دو بار
و محبت دلدار گریستن گرفت که
درین آشنای نام افریتی گنبد گنبد
راجه انداخته کشتن کشتن لب
حسرت و حرمان از خانه ویران بد
برو و آتشی بشهر در داد و راجه در
فراق یار و دیار جان عزیز را در دست
و چون خیالش بجهت زود بود
بقالب زنی در آمده آخر کار بعد از
بسیار باغش شور خود کرد و بیعت
حیات سپرده بود مستعد خنجر
شده چه بینید که او گیات نام
رفیق نخستین شنای دیرین در آنجا
رسیده به آن گرفتار دام هوس میگفت
که ای غافل فراسوش کار و
ای دیوانه غفلت شعاری آنچه دایم است

که بر کرده و اینچه خیال عبت که بر
پیوسته بار می از اصل خوش غافل
بوده و این هستی موهوم که چون
سایه سحاب یا نقش بر آب است
دلت ربوده نمیدانی که ما تو همدم
یک آشیانه و نور یک کاشانه بود
ایم بقول تو در اصل خودی آن جوهر
پاک که می گردد بسودای تو افلاک
ای جوایمی کلام چون سخن بدینجا
رسید بگوش دل شنو که را چه بر سخن
تا ویل از نفس انس نیست و شهاد
از جسم و اوکیات که بمعنی بی نام و
نشان است کنایه از پروردگار و
باغ مراد از حسن ظن بری و از نین معنی
حرص و بیاورده پس همراهیانش جوهر
عشره و ماری که پنج سر و پنج پر
آن یعنی دم که در شاستی نمیکونه اعتبار
کرده اند و تا ویل از فرمانروای لشکر
دست و غرض از نه در نه منافذ
که در جسم انس است و شکار باختن
کنایه بخوابشهای شبانه روزی
دنیا می دون پرداختن و بهوا و بهو
جهان ناپایدار شتافتن است

و از محض مراد حریص بودن
و چند بیک کنایه از سال که
صد و شصت روز اند و غارت
کردن شهر تا ویل است از سپهر شدن
عمر جوانی و در بیگامی پیرایت
دفع او بیمارها و پر جوار تب
محرور و معنی خوف مرگ یعنی
ان آن غفلت بنیان که محبوب
حقیقی را شناخته بهوای دنیا می
دون عمر عزیز را از دست میدهم
آخر کار گرفت چنین رخ و الم بوده
بصدیاس ازین دار است اسیر
بجنا هرگ می افتد و تا ویل از آگاهی
یعنی نادانی آمدن و جا بیل غافل
بودن از علم الهیت و گفتن اوکیات
که غافل هستی تا ویل از خوف پروردگار
در عاقبت کار بباعث محروم ماندن
از معرفت ایزد و چون و نجات ابدی
و لذات سرمدی بقول مولوی مستوی است
سه بشنازنی چون حکایت میکنند
و از جدا کیمیا شکایت میکنند
سینه خوانم شرح مشرق از فراق
تا بگویم شرح درد اشتیاق

و از محض مراد حریص بودن

از بیستان تا مریز بریده اند
از لایم مرده وزن نالیده
و همچنان حکایت میکنند که
آناندا نه می و متصل مسکن چاه
حقیق می است و ماری زیر ناک در
قعر آغاجه بود بخوابش نیر و چون
روزی آنکس بجای افتاد چون
از خوف جان دست و پایی زد
دست آن پاشی که در دیوار آ
چاه روئیده بود رسید آنرا محاکم
گرفت و دو موش پنج آتش
را بدندان قطع می کرد و بالای آغاجه
درختی بود که گمشده خانه برگشته
و از آنجا به قطر و شهد میکید و
بیربان آتش نفس می رسیده آنکس
غافل از مال کار بطاعت نوشش
از خوف چاه و خطر پیش بار خلاق
بیا سوخته دیده به قعر چاه نینداخت
چون در اصل پنج شاخ استوار
بانگ زمان از پای افکنده گشت
و آنکس بجای افتاد و همانگاه نشسته
مار جان شیرین در داد تا ویل از
چنان آ که کنایه از شخص از او

حالی است و چاه عمیق عیار
یابی دون و غرض از بارز هنر
دل دوست افتادن بشاخ ایام
در نایاب ایدار است و در موش
و بابت از روز و شب که ایام عمر
مرا طع میکنند و چشیدن شهید لذت
نار مالی پس مراد از این چنین است که
را کسان در جهان نازان بجز نایاب
نکاح محصل لذت جسمانی که بقا نشاید
از مرگ خویش غافل مانده خیال
بر جمال کار نمیکند و نیز گویند که چرا
جز به محبت گادی دید که عبارت
به گاو و دهر هست و چار بای آن
از دست و سوج و دیا و تب معنی
روح و راستی و سوج بمعنی طهارت
است و دیار حم را گویند و تب
بمعنی عبادت و زهد یعنی هر کس
در هر مشیت باشد و بند و بود
حق گوید و راستی پسند و همیشه
مسکهر و متورع ماند و رحم کند بر هر
ذبیحیات و عبادت پروردگار
کند و کسیکه متعصب باین چنان
صفت باشد اهل دهر آنرا

گویند و هائلس بدهرم قائم
و راسخ باشد و نیز آموخته اند
که راجه بر محبت بد و در خود کلک
پنج جای بخشید اول مکانات
ز نهایی قحبه دوم میخانه سوم تمام
ربا پنجم نخوت زر غرض از اینست
که درین پنج جای آثار کلک یعنی
بدی و گناه باشند پس شش نیست
که حکایات پوران اکثر بر تاول
چنانچه در احوال هندوستان و
تحقیقات و توصیف مذکور
هندو در آئین اکبری ذکر است
که آنچه زبان زد روزگار است
که هندو اینر دیهال را انبا زگرد
مزع راستی ندارد خدا سستی
و وحدت گزینی این طایفه
و نشین آمد بو که شورشش
فرود نشینند و آویزه درونی
و برونی آشتی گرید و خاران
مخالفت و دشمنی چنین زار دوستی
گرد و چون نگریم که این خود را حق
پنداشته بدل شکنی دیگران
بندگان بهمت بست و خون

بخاک استیختن و آبروی بختن غازه
و پنداری شده اگر نختی چشم دل
بنیای بودی در ضمن شو بنگاه بی نیستی
هر کسی بخود در ماند و از سوگواری خویش
بکار دیگر سر داشتی و در درجه انبیهت
از کلام شاهزاده بی اندوه دارا شکوه
است که اگر کتب تصوف بنظر در آورده
مگر تشنگی طلب توحید که بکبر است بی نیاز
و مبهم زیاده میشد و سده های فوق
بنحاطری رسید که حل آن خبر کلام الهی
امکان نداشت و چون قرآن مجید
و فرقان کریم اکثری مرموز است و مانند گاه
آن کمیاب خواست که جمیع کتب سماوی
بنظر در آرد چنانچه نظریه نوریت و
انجیل و زبور و دیگر معصفت انداخت
اما بیان توحید در آن هم محمل مرموز
بود در پی آن شد که از چه جهت در
هندوستان وحدت عیان گفتگو
توحید بسیار و علمای طایفه قدیم
هند را بر وحدت انکاری صرف
گفتاری نیست بلکه باین اعتبار آورده
بر خلاف این وقت که خود را علمای حق
اند و در پی قتل و آزار و تکفیر و انکار

خدا شناسان و موجدان افتاده
 رزنان راه خدا اند چنانچه بعد از تحقیق
 بسیار معلوم شد که در میان قوم
 هنوز چار کتاب آسمانی که برگزیده
 و جبرمید و شام بید و آتیه
 بر انبیا بی انوقت بر جمیع حکام
 ظاهر شده و این معنی از همین کتابها
 ظاهر است و خلاصه جمیع اسرار
 سلوک و توحید در آن درج است
 و آنرا پیکت می نامند چون نظر
 بر اصل وحدت فات بود و خواست
 که این پیکت را که گنج توحید
 بزبان فارسی در آورده و لفظ
 پیکت در سبکست بمعنی اسرار
 پوشیده می است لهذا این جامع
 آنرا از این اسلام و کونین
 ادیان بلکه از بعض اقوام بنو و ادیان
 دارند و غنای مطلب جمیع اولیا
 اله است و در ۱۰۴۰ جری میفرماید
 ترجمه نموده و بر شیک و پر سخنی
 سر میخاست و نمی یافت از این
 که در آن قدیم که یکیشم
 این کتاب را در دسترس

و بحکم توحید است و مطابق
 قرآن مجید بلکه تفسیر آنست زیرا که
 یافت چون ظاهر می شود که این
 آیه بینه در حق این کتاب
 قدیم است که در آن بقرآن کریم
 فی کتاب مکنون لایسته الا المظهر
 تنزیل من رب العالمین - یعنی
 قرآن کریم در کتابیست که آن
 پنهان است و او را در آن نمیکند
 مگر در آنکه مظهر باشد و این نازل
 شده است از پروردگار عالمیان
 و از لفظ مکنون صریح معلوم میشود
 که این آیه در حق تورات و انجیل
 و زبوریت چیر که آن پوشیده
 و از لفظ تنزیل چنین ظاهر
 میشود که در حق این مکتوب
 چنانچه پیکت که بمعنی پوشیده
 نیست اصل این کتابست
 مسی آریتهای قرآن مجید بعینه
 در آن یافت میشود پس تحقیق
 پیوست که کتاب کسوف این
 کتاب تقدیر شده و آن نام
 این کتاب

دارا شکوه و از عرفا و علما و
 اهل اسلام میرزا مظهر خاغان و
 ملفوظات خود میگوید که آنچه از
 اهل هند معلوم میشود اینست
 رحمت الهیه در وقت آغاز پیدایش
 نوع انسانی برای اصلاح معاش
 و معاد کتابی مسمی به بید که در
 دفتر و از دو شتاب احکام آمده
 و اخبار ماضی و مستقبل است
 به واسطه ملکی برهما نام که اله و جا
 ایجا در عالم است فرستاده
 جمیع فرق ایشان در توحید
 یاری تعالی اتفاق دارند و اله
 حادث و مخلوق مسبب
 اتم از بقا و عالم جبرای
 که بر بدیهه حقیقت است
 تغییر از لغات و بعد است
 اینها را در بدیهه و نظر اینها
 را چنانچه در حق قرار داده حقیقت
 در تحصیل علوم و دوزم در تحصیل
 و اول در رسوم در تحصیل اعمال
 تصفیه نفس و جهاد در شوق و اله
 که در این امر است کار بود انسا

و بحالت کبری که از جهالت خود
بیرون میسر است و شرف میماند
بر قواعده و اصول این علم و
استحقاق علم دارد پس برین است
در عقیده صحیح بنود توحید
ذات و وحدت وجودی
و حضرت باری است و بنود و فقر
را موصوفه اند و نزد ایشان حضرت
نگار باری بهر جا و هر مکان محیط است
و هیچ ذره از ممکنات از و خالی نباشد
نمود در دل خود و در زمین و آتش و
جسم و آفتاب و حیوات و پیکر و تار هر چه
تنبه خواست تصور آن ذات صمد نموده
پریشانش و عبادت نمایند -
او اعتراف اول بنود این
و این حال را انباز گیرند لهذا مشرک
بجواب دعوی مدعی برائت
بوز میرایه صدق معرا و از دیا ر
و تحقیق بصرف سرخ رانده است
که اگر وجهی در شاستر و درم بنود
از و بودن خدا و شرک ذات باری
انما ذکر کی نیست بلکه توحید
ذات پروردگار عز اسم جنانکه

در دین بنود است و در دیگر
یست چنانچه در کلام آسمانی که
بست توحید ذات پروردگار
ثابت و همچنین در نیا شاستر
که عبارت از حکمت الهی و جمعی است
و بیدار است شاستر که علم تصوف
است بتوحید ذات صمد
دلایل نوشته اند بلکه کتابی مستحق
ادویت سدی محض در اثبات
توحید ذات و ابطال شرک
دوی تصنیف است و این کتاب منبی
بر قواعده حکمت الهیه و تصوف باشد
که صدها دلیل عقیدیه برین قایم کرده اند
مگر فهم آنرا و عقل متین باید پس اگر
کسی را دیده دل بینا بود و اندک این
فرقه بیزدان پرست بتوحید ذات
از همه ادیان گوی سبقت ربوده
اند و ما سوای ذات حضرت الهی
نمود جهان را همه نبود مانند شبای
مانی خواب پذیرند بجز توحید ذات
هیچ سخن ندارند چنانچه شرتی بید
میفرماید - که بنیاد علم تصوف
برین است و معنی آن چنین که

تحقیق خدا و احد است و لا شریک
و همچنان در نیا شاستر در صفات
ربانی است که یا یعنی شمار نوشته اند
که آن احدیت است و در شرتی
بهاگوت بیاس حکیم میفرماید -
که ترجمه او این است که واحد است
پروردگار و در هستی ظهور است
و شاید یعنی ناظر همه حال و منزه
و متغایه است و فاعل مختار
و قادر است و اعتراف دوم
بدین بنود خدا بدو قسم است از گن
سگرن و از جنبش مایه سگرن ظاهر است
برج یعنی قوت بهیمه دست یعنی قوت
عقلیه و تم یعنی قوت غضبیه و از ان
ش قوت شد خدای باشد
جواب مصنف و همراهان او
بیمار نادانی اند چه که زبهار لفظ سگرن
در شاستر جائی نیست و غلطی که
است مگر لفظ سگرن بهشت شخص را
که از لفظ خبر نباشد معنی آن چه خواهد
فهمید اما گویم که در دین بنود ذات
باری تعالی که منزه و متغالی از جسم
جسمانی است هرگز تقسم را به

ذرات آن واجب و واحد و لا شریک
و قدیم و محیط بر شئی و علم و قدرت
آن عین ذات حضرت آنست چنانچه
شعری می بید بین می فرماید پس
نسب دائم که معتز من از کجا دو خدا سقر
کرده اعتراض می سازند و آنرا از هر دو
سکن روایت است البتة ارباب تصوف
این دهرم اعتبارات برای معرفت
توحید بذات واحد کرده اند و هر گز
ذات منزله الصفات و سکن
مشبه الصفات چنانچه صوفیه اسلامی
هم چنین طومر می نمایند یعنی باو شای
چون عدل کرد عادل شد چون شجاعت
کرد شجاع پس دو جسم بودن با دشا
درین شرط نیست همین طو صوفیه می
برای معرفت حقیقی اعتبارات فرض کرده
اند و در هر گز و سکن صرف اتفاق و
اعتباری باعتبار صفات در ذات واحد
بنظر نفیین اراده در آفرینش و خالق بود
است و در میان ذات واحد چنانچه
بهمه مواج توحید گویند و آنک صاحب
می فرماید سه نفر کن آب سکن بھی
سوی که کلا دار جن بگلی موی
و آنکه معنی رج دست و تم قوت می و
عقلی و غضبی قول مصنف است بگویند
و رج قوی مصنف و هم را میان اوست
که هرگز معنی لفظی نفییده تا با اعتراض از
چهره حلا که معنی رج قدرت آفرینش
و ست قوت پرورش و قیام است و
تم قدرت فنا و نه قوت تباهی و غضبی که
بنظر مصنف تعلق بجهت است و این در
نماید و برهما عبارت از موهل آفرینش
و تبش موهل پرورش و مهاد و موهل
فنا است چنانچه جبراسل و موهل کلام و
اسرافیل که استامیه در کتب خود بر آن

قابل اند عبارت ازین آفرینش و مهاد و
پرورش و دارا شده او نیست ما هم بدین
و کفر نموده و در کتب شاستر است
که در قیامت کبری برای جباری است
موکل بکار نالو و شوند پس خداوند اندو
اعتراض سوم می نمود خدا را بیکریه
و اند و صورتی از سنگ با چوب ساخته
بمعابد دارند و عبادت او کنند و خدا
خویش انگارند که بستی عبارت ازین
جواب چنین نیست که بدین موهل
از جسم و حدیث است که از کار اجزای
سروپ میگویند یعنی بی جسم و عین نور
و صفات متکثری و مت اجپا و آنست که
دو باشد یعنی فعل و اراده و علم آن قدیم
باشد و صفات حضرت آن عینی ذات
آن باشد و ذات آن منزه و متعالی از
گفت و خیال بر تر باشد چنانچه میفرماید
معنی آن اینست که با یکتر است از بارها
و بزرگتر است از همه بزرگی و او نیز شری
و میفرماید که بیایک یعنی محیط بر همه
باشد و هیچ اثری از او خالی نباشد و سب
سکتی مان یعنی قادر بر فعل که خواهد است
کریم و مکرّم و انتها کریم در شان اوست
یعنی هر چه خواهد آنگند و آنکه سیکری از چوب
یا سنگ در عبادت بکار آرند بزرگتر از او
بیچون نیست و نباشد بلکه از پیغمبران آید
او تباری این فرقه که وسیله نجات اند
می باشد و این همه برای جمع قلب است
گویند که اگر احدی بمنزل خالی بنابر عباد
الهی براد جمع حواس را و در حجاب خالی
بر یابد حیرت بر آن ستوی گردد و بر جمع
کردن قلب توانا نباشد بهتر است که
باو تار که وسیله جلیه رستگاری اند خیال
بر بندد تا حیرت بر راه نیابد و از آن
استمداد و استمداد خواهد تا قابل شود

معرفت الهی در دلو سید الی
قلب قادر باشد و نور معرفت در موهل
گرد و چنانچه بنشیند اهل را گویند که همین
شمر بر شایخ و رختی یا بر بام سقری آید
حالا که نمرد فلک است و بدیدان سمت آن
مرادی حاصل گردد همچنان در پیش
سکری اوتار را نماید معرفت الهی حاصل
گردد چنانچه عارفان اسلامی هم در عبارت
تصور صورت مرشد کنند و عوام سلام
از خانقاها و مراد اولیا استمداد و حاجات
خواهند و زیارت از عبادت دارند و اهل
تشیع در عبادت نقطه تلاوت یعنی سیکر
روحه امام صاحب بکار می آرند و اهل
بوده مثل بنویسند شش اشکال می کشند
و از عیسی روغن کتیک یک حشر می کشند
و حضرت مریم را بر شش کشند پس تحقیق
که نشاء و ایدان بالا لافان دریت بر شتی
است و مال همه واحد و آنکه در سیکر کشند
مهاد و بر حاست تاویل آن درین دهرم
او تر برون و دیوهای چهل و یک آمده
اینست که از چهار سر بر سر چهار بید مراد
داریم و طرقتی بر آب که بدست آن قوی
میگردد اند عبارت ازین عالم غیبی است
و جاد دست نشن حی اشاره بخار طوطی است
و کوشتی می یعنی جواهر جبهاتیب که در گاو
شان میگویند مراد از آفتاب است و برون
که بر نام جانوری زیر سواری آن قوی سیکر
و مزیت از دل انسان که محل انوار الهی است
و همچنان از پنج سر مهاد و پنج عنصر و از
سته چشم انوار ثلاث ماه و خورشید و استر
مراد است اعتراض چهارم
در مهابارت درج است که بر مهابارت
و مهاد و یونجانه اتیری رگی فرشته بزرگتر
گفتند که عریان شده مان بده عورت
رگی که با کد امن و عقیقه بود و چغندر

در خط و در عباد او بر سر خط نشیند
و بنوع خود است آنچه بنیاد و علم فصاحت
و بلاغت شاستر الفصحی است که
جهت و اجبت لکنان در ریاضت
یعنی استعاره و اجبت لکنان را
گویند که جزوی معنی کلام از آن گذرد
کرده شود و علت غایی قایم داشته آید
چنانچه در نحای بطرز فصاحت علم است
عبارت نقش بر ساهوین و مبادی و گفتار
بی نشان حذف باشد و علت غایی
از آن که در شان محاوره کلامی و لغت
تضامی و حقیقت است که گویند عاقل و نجاران
موسس لفظ یعنی معصوم و پاک شدند
سازان در جبهه با کلامی و لغت عورت
متعقی شد و لفظ عربان تاویل است
از کشف فخر حق عادات و اعتراف
بچند حد و کثر یک مهاتم که در بدین لوران
استک باقیه عیش و ذکر روزی اندک زمان
مبادی و زنده چون لوران شاخت و شوی
فشارش بر سید و از غضب مبادی و آتش
فرار گشت از و جلند بر نام عفتی بوجوه
آمده مادی و تها جنگ پیوست پیش بکار
اش پیش بر نام زوجه او زنده از دعای
پوشش سنگ شد و زن مسطور هم خود را
بسوخت و از خاکش تخت تلمی بر مایه
که میند و دان بر کش را به پو جان کلام
بکار می بر نده جواب چون پیشتر
که از ده آتش سخن شروعان شاستر
بسا لغز گفتار باستعارات و تاویل
و اینها میند و درین مقام از آن
دل که فرما شود این که در دوازده مایه
مراود نفس انسانی است و آتش از نور
کنایه از اشتغال می باشد و جمله
در این کتاب از نفس انسانی و عبادت

از علم حقیقی است یعنی گیلان از زنده
عقل حقیقی است و در کلام
مضامین روحانی لفظی است که
شدن بشن کنایه از فهم گیلان
علم البقیه و سخن بر نده از افروختن
شعله عرفان یعنی هر که بدین منزلت رسید
به نهایت مدارج سعادت رسیده باشد
و در شانه جمال مقدس علومیات که
عبارت از حکمت حقیقی است مقصود
کرده و به اعتراض شاستر
شاید لوران می گویند که اگر لفظ لکنان
نات بشن لفظی است بر ساهوین
رسیده و خالق خود را از شاخته بکار
درین آتش از عیب لنگ لکی ظاهر
شد که بر ساهوین تا ده هزار سال پیشتر
انتهای آن دو دیدند و کینهش رسیدند
پس این کلام است و جواب معنی
از جهالت خود معنی لنگ شاخته لفظ
لنگ در بنام او از آثار و نشان است
چنانچه در تا من لوران و در ذکر کلمه
مهاتم ترجم است که دیوتا جمع شده
لنگ سرستی ندی که نام دریای است
معین کردند قیاس باید کرد که اگر
از لنگ آلت مراد بودی معین نمودن
لنگ در با چه معنی داشته پس معنی لنگ
آثار و نشان است نه آلت که مصنف
و بهر ایهالش در خانه خود خیال کرده و
لنگ بر باطلار حقیقیه می شود جسم
بطیف که از خواشش حواس عشره و
نفس تعین گرفته است باشد چنانچه
پو جام مادی و اولی لنگ نیاس لونی خیال
سر و چشم و گوش و غیره در آن میکنند
و باز به پو جامی پر از اندکس در مقام
مراود از شمیم و پیکر است که از زان
سازند و غایت پو جامی

شود و یک کوبی ثابت می باشد
و اعتراض بر قسم به مبادی شاستر
که لفظ لکنان از سر شاستر افضل
است در آن نوشته که چون او را
نادانی بذات الهی پیوست مخلوقات
سید گفت معاذ الله این کلام است
جواب در بدانت شاستر
او را یعنی جبل و نفس لانی نوشته اند
نه بذات حضرت حق و مایه بطلاح
طیفه عبارت از خواشش و ارادت الهی است
و گویند که فاعل حقیقی قدیم بالذات است
و چون مایه تعین اراده بذات محمد
تخلیق گرفت و فرشتش عالم گشت و این
کلام نهایت باریک و اری است و هیچ
نقص درین راه نیابد و جمله برین الفاظ
است بقول **س** پر از کثرت
زموی اینجا است و نه بر کس بر تر است
قلب دری فایده اعتراض شاستر
در سکه شاستر او پیش عالم از خدا
نیست که از پرستی و پو جامی است و جواب
مقرر از تو اعلم شاستر با لکن خبر است
و الفاظ چند از زبان اعدا بر شیده بدای
در سکه شاستر آفرینش از پرستی و عبادت
از طبیعت کلی است و پو جامی غرض از
فاعل حقیقی یعنی خدا پس همین بدو
حکاست و اعتراض را در خط درین بیت
و این قول سکه شاستر معنی بر اصول
علوم اعلی است و یک لفظ شنیدن
از زبان کسی چطور نفس میشود و از آن
تحصیل علوم نماید مانند یار که عبارت
از معرفت و شناخت است و آلت انحصار
کامل فراوانت کن تا بابت سال تحصیل
تأید و بعدش نیاست شاستر که عبارت از
منطق و مناظره و حکمت طبیعی و الهی است
و هر یک کتاب از آن لوق و کلام

گویند دعوی صد دلیل و محبت
خود از آن افتد بر آینه درسی سال
تحصیل شود بعد از آن از انبیا
بیدار است شایسته و ساکت
که در حقش هیچ کس را هیچ
غلط بودن لفظ شایسته می باشد
چنانچه لفظ سخن را سرگرمی تو نیست
مثلاً اینکه بگوید در علوم عربیه هم مهارتی دارم
چون خط اخراج می کند و این سخن را بگوید
شایسته می بر تو اعد حکمت از برای
از واحد بخشی واحد صادر نمی باشد
پس بودن بر کتی ضرر بر دیگر حکما از
عقل اول یاد کرده اند و صوفیه عشق را
پاشش نهاده و مفسد طبیعت کلی در باب
بیدار است شایسته با و صاحبان ساکنه
شایسته بر کتی گفته اند - الو احد لا
لصدر عنه الا الواحد - اعتراض هم
در میان شایسته خدا قاطع نیست بلکه
بیداریش عالم از اعمال است و نزد بعضی
آفرینش عالم از افعال است که در کمال
گویند و نزد بعضی از سبب و سبب
خاصیت خداست از این سخن هر چه
در شایسته بنموده خدا تعالی خالق طبیعت
اگر هست معطل و بجا می رسد و نمی
شناختند اگر خدا تعالی معطل باشد
جهان کرد و از روحی و این گمانان صفا
حضرت پروردگار مبرهن اند خلاف این
بنموده چو آب اگر چه اعتراض در
تراش است لیکن بنویسیم که میماند
شایسته منبری بر دو قسم است یکی اول در
پورب میماند که در نفس آن حکم نمی آید
بپاس حکم است و من ثانی آن او تر
میماند که حکم آن خود سببی بسیار
جی است چنانچه در طب و دین و
علمی و علمی و حق گفتی اگر چه بنویسیم

علاج تصدیق اما بجز شریعت بدن
از طریق علاج در آن ذکر نیست و
در من علی خاص ذکر طریق علاج در
من است همچنان در پورب میماند
که من اول است که در آن اعمال میماند
خیرات و عبادت و تقوی و جنگ یعنی
قربانی است و این بنام ربان بودن
لذا لایش لذات نفسانی است بقول
سازمکافات عمل غافل مشو بگنبد از
گنبد بر و برید جوی جو میگوید که هر
انسان عمل میکند یعنی آن می آید و
دنیا من بعد آخرت است و در دنیا
که من ثانی است ذکر معرفت الهی و
توحید حضرت ناقصی است پس
که نخست به اعمال نیک بگوید مستحق
سزاوار شناسای الهی نگردد پس این
تقصیری راه ندهد چنانچه سوتره بودی
سازمک بپاس که در او تر میماند
تصدیق حکم بپاس است می نگارم
که معنی آن این است که چون از ادیان
پورب میماند مانند عبادت و خیرات
و معرفت قادر شد بد تلاش کند و در
معرفت الهی و همچنان سوتره و معرفت
که معنی آن چنین است خدا آن است
که آفرید و پروردگار او نیز شایسته
بید میفرماید معنی آن اینست از
آنکه عالم پیدا شده و پرورش میابد
و قدر گرفته است و حال کار رجوع بآن
میکنند معرفت آن کتب جلاله از معرفت
سوال میکنم که در میان شایسته اگر
پروردگار خالق نیست پس این کلام
میماند که بهر حیثیت و صریح اعتراض
مقتضی باطل است و آنکه مقتضی
از معطل بودن خدا بدین مبدء و ان
و سعادت و خوشیست دیدن از جهان

اعمال خویش و بدین سبب
فاعل مختار بودن باری تعالی می گویند
آفرین بر چنین نفس او که از این سبب
تقصیر در عاقل بودن حضرت این
بیچون صادر می شوند اول اینکه اگر
جزای اعمال نیست پس خدا که یک را
بنفاس ساخت و دیگری را پادشاه کمال
علیه و جبر ذات خالق راه دهد که اثر
در شایسته و هم دوش گویند و همچنان
یکی را مخلص و یک را در ابد کرده و
دیگری را عظیم و شریف است اگر مکافات
نیست پس خدا بقول سلمان بن
لی انصاف و جابر است که سبب
را قایده نموده و دیگری را بی گناه
بعقوبت گرفتار کرده و قاضی آنی
چون عمل نکرده حاصل شدن و مکافات
اعمال کرده ضایع بودن این ثابت
می شود که اگر بر پستی و کثی تا نشان
می گویند و از این که نام نقص شایسته
و بدین بنموده عالم و عاقل و درجه
لی گناه و مصیبت اصل کسی را گرفتار
حقوبت و بر نفع نماید بلکه خود بر چه
به انسان می رسد نتیجه اعمال است چونکه
اعمال که بدی آنرا کم نامند خیر آید
یعنی وی روح نیستند پس از خود هیچ
نمی توانند بخشد و از جانب فاعل حقیقی
نتیجه اعمال بهر حال حاصل می شود و بعد از
در سنکرت که هر پهل و آمار و در کار را
گویند که با عقل نیست باید تا این مقدمه
ایک نفهم در آید اعتراض و هم این
بدین سبب آن نوشته است اگر چه
و منکر سر ششی می نماید و بوتا آزار
میرساند خدا تعالی سبب اختیار میکنند
و چه حکمت در آید تا برین ادا اوتار
می خوانند چنانچه بقول بعضی

بست و جواهر تر خدا تعالی جسم خلق
 ننورده و جواب چونک شاست
 مبنی بر توحید است و کما بنور
 موحده و رشتا شریان وحدت وجود
 ذات باری است و نشان این علم
 بزرگ چنین است که جمیع امشای بر تو
 ایزدی اند قطع نظر از این بر او تارای
 مشهوره بر تو ذات بشن اند و عطر
 این طایفه این محبت که جان روح
 یک او تار بعد از قطع تعلق جسم به
 دیگر اگر آید یعنی روح جناب سری رام به
 جناب سری کرشن جی پیوست بلکه نور
 متعده از بشن که مبداء کل است قاضی
 میشود چنانچه این کلام برین دلالت
 که بقول شاست بر سر ام یک از بر تو ذات
 بشن است یعنی مبداء کل آفرینش و در
 عبد او تار شریام بطوریکه در پیش
 کیش پاک از شردن او تارهای متعده
 نقص وارد نمیشود بلکه عین مدعا
 وحدت حقیقی است که عقل سلیم باید که
 یساعی و دقیقه رسد و حق از باطل شناسد
 صاحب دستان این معنی را بسیط
 بیان نموده که مقتضی از زبان فارسی
 خبری ندارد تا بر موز شاست چه رسد
 چنانچه صاحب کتاب ارشد و بشن
 این بخش می گوید چنانکه نزد صوفیه
 است که عقل اول علم اله است و نفس کل
 حیات اله و صفات ایزد متعال برین
 مقام متمیز میگردد همچنان از بر جمیع
 خالقیت میخوابند و آنکه گفته میشود
 که بر ماست پیری اشرا کمال او
 و از بشن صفت محبت میخوابند و نظر
 کل مراد دارند و روانی که از نفس کل
 اول قاضی شایسته او تار گویند و انوار
 بر تو ذات بشن که مبداء کل است

والت نفوسی که از نفس کل قاضی
 شوند با صطلاح شاست او تار از این
 یعنی بشن که عبارت از نفس کل است
 باشند که آنرا صوفیه حیات اله گفته
 چون قدم حیات صفت حق است
 لاجرم نفوسی که از نفس کل که حیات
 است قاضی شوند بکمال ذاتی رسند
 و چون از ابدان دارین و با نفس کل
 بشن است که شوند فانی پس ازین
 حاست که این فقره موحده ذات
 حقیقی را محیط هستی دانند و بر توحید
 ذات هزاره دلایل برگزینند بقول
 حق جان جهانست و جهان جلدین
 اجناس طایفه حواس این تن
 اجرام عناصر و مواد اعضا و جود
 همین است و دیگر همه فن و آنکه
 مقتضی از خیال واهی می نگارد که
 خدا به جسم حیوانات درست نیست
 چرا که جسم حیوانی اول لفظه مفسد
 در شکم میماند و خون می خورد و بعد از تولد
 بخوردن و نوشیدن و غیره پدید میشود
 ازین در الهیت نقص وارد می شود
 خصوص چنین حیوانات مثل خود
 و غیره که کریم الشکلی باشند جواب
 او تار بودن بر م معنی ذات الهی هرگز
 و رشتا شاست بنوشته بلکه از بشن که مبداء کل
 آفرینش ظهور او تار نوشته اند چنانچه
 سابق نگارش و سابق گذارش است
 و او تار هرگز از بطون مادر در آمده اند
 بلکه همچنان از قوت بر فعل آمده اند چنانچه
 شریک او تار از ستون خانه پیدا شدند
 و چنانچه او تار از ناقوس و سرنی کرشن مباد
 در پهلوی جناب دیوکی چنانچه در بر م بیوت
 پوران است که توار سری کرشن مباد
 نبوده بلکه محض خیال شده که فرزند تولد

شده و وقت پیدا شدن جوان نشان
 ساله بنظر بینایان در آمدند و چون سری
 بسد بود محبت کرد و بصورت طفل در آمد
 و الهام شد که هر گوکل در خانه من در است
 لهذا آنرا الهام شاست برادر برادر و گویند
 یعنی از برده خفا به فعل آمدند اینست
 مضمون شلوک آن پوران از کرشن
 کسند او بهای جفتم - و آنجا باراه او
 گفته شده اند اشارت بدلت که جمیع
 ایشیا بر تو ذات ایزد تعالی اند
 نقص ازین لازم می آید چنانچه صاحب
 دستان می گوید که صوفی و شکی بحث
 کردند متکا گفت بیدارم از خدا یکم
 خود و غیره ظهور کند صوفی پاسخ داد
 ترا نمودم از ایزدی که در حیوانات ظهور
 در حیوانات نیست محیط نیست ناقص
 و تار است و ازین کمال نقص بد
 او راه یابد مقتضی را اگر عقل در بود
 اینچنین واهی گفته که مفسد عقل است
 چه اگر خدا محیط نیست ناقص است پس
 یک مکان خواهد بود و کسی که مکان
 خواهد جسم و به انقسام مکان انقسام
 کمین هم لازم آید پس خدا از نعم شما
 جسم دارد و ناقص تار سبجی ان اله
 اینچنینکه است که واجب را بصفتان
 می شمارند قطع نظر ازین صاحب دستان
 می نویسند که مراد حکما و این فرق اند چنانچه
 آب است و کورم مراد برین من و تر سنگ
 رب شجاعت افسر علی هذا بقول
 در هر چه دیدم نام تو نمودار بوده ای
 نام نموده رخ تو چه بسیار بوده و آنکه
 مقتضی و حاسیان خام طبع از او تار
 بودن جناب کرشن مباد ارج شک
 کرده اند ظاهرا هر در احاطت میفرمایند
 حدیث صحیح در پیچ بودن آن ذات قدی

آمده است و در قیوت حیات کی مرچ و
آنرا این است و کان کی العبد جنب
اسود اللون و سیه کلون و ازین ثابت
که مقترض و مای او بر قول و کلام پیشتر
هم اعتبار ندارند آنکه مقترض و مقترض
بیکری سری چکنا نه را موسوم به بوفه تا
گذاشته و از اصل منی خبر نداشته میگویم
که شبیه چکنا نه و مندر آنجا حیا کرده راجع
اندر و من آن چنانچه در کتاب امین اکبری
هم ازین ذکر کرده مگر مقترض طوری که علم
شاستر جاهل مطلق است هاجر از فاکا
هم خیلی بی بهره و بی خبر اگر چه در یو را نه
ذکر آن شرع و ادب است اما در امین
اکبری ترجمه آن اینست که بر ساحل دریای
شور معبد چکنا نه در و پیکر سری گشتن
مباراج از صندل ساخته اند گویند که در
اندو من مرزبان نیلگیر بیست دانشجو
بر منی را بگنبدن سوزن برای شهر آبادی
فرستاد و بیکار و بیزارش در آمده
کنار در می شور که این جای یافت او را
بیکر جان می چید نگاه زاعی را دید که
در یار و شد و من شوی کرده نیایش گوی
نمود بر من از کار کرد او به شکفت در ماند
چون زبان جانوران میدانست و زوال
پریش نمود او با سخ داد که من از گز
دیو تا بودم نفرین بر اینست گری مرادین
بیکر آورده بیک از سمنوان گفت که از
جهان آفرین در اینجا نظری خاص دارد
هر که چند کرد این سرزمین بسر و دور
سستش روی دل آورد زود و دیگر
گواید بر من ازین قفیه راجع را آگاهی
بزرگ شهر آباد شد جای خاص را
عبادت گاه ساخت راجه شی و او گری
نموده بر بستر نیایش گری بر اسو و شنید
که فلان روز بر ساحل دریا چشم انتظار

کشت چوبی بر رازی بچاه و دو گشت
ممنوع بکینه دست خواهد آمد بر گرو بچا
داشتن بخت و بخت در و بر صورتیک
بر آید در آن خانه و در پیشش و چنان
راجع در باری یافت و آنرا بیاوری
الهام چکنا نه نام نهاده بر زو و او
در گرفت نیایش نگاه که در آمد و او را
خرق عادات و کرامات از او برگذارند
کاپا با لازم سلیمان گزالی چون برین
دیار جبهه وستی یافت آن بیکر را و از
انداخت نه سوخت و پس در دریا
شور بنگاه بسته افکند باب نرفت
باز بر آورده در آنجا گذاشت اینست
عبارت امین اکبری در ذکر صوبه و دیه
پس ازین مبرهن است که مندر چکنا نه
از بود و تار نیست و او را ندانند قبل از
گذشتن و در هزار چهار صد سال و گزری
تقریباً با قهای صوبه بار و گیمای بود
وجود آمده مختصر عذیب بود و چنین
شدند حیرانم از مومر خان بعلم و نصیب
عین دیداری پیدا کردند و از علم فارسی
هم خبری ندارند از اعراض در دین مکه
فرشتگان نه مردان و نه زن و بیش
فرشتگان مرد و عورت اند آنها را دیو
و دیوی می گویند - جواب به اگر در دین
مسلمانان نه مردان نه عورت پس چنانست
خواهند بود و برینجا است که هیچ نادان
بدتر از دم و به و هر م نه و چنان ثابت
است که دیو تا با نفوس مجرده اند که با
حکما عقول گویند و حکما عقل اول را آدم
معنوی گفته پس با اصطلاح شاستر دیو
و دیوی مراد هیچ است چنانچه اظهر من
که علم عربی شمس مومنت سماعی گفته اند
و لفظ مومنت یاد میکند پس این
لازم می آید که شمس عورت باشد

همچنین مراد از دیو تا است و این
این دیوی مراد از کسی نمی قدرت
است چنانچه از شستی قوت عاقل
مراد دارند و در ملک شمس که در عقل
سریع الفهم اند و عقل در آن ملک بیشتر
لهذا این ملک را مسکن شستی قرار داده
نه این که شستی عورت او مولدش کشید
اعتراف ۱۵ - زنا نمودن بر سر
که کسی بد ختران طاحان که شستی نام
و پیدایش یاس دیو بر وجیت گزشت
آن دختر راجه شستن و صحبت یاس
به عورت پس آن او یکم ستونی و تولد
راجه پانژ و دیو و دیو گزشت گشتی زوجه او
از دیو تا و دیو شوی در ویدی راج
پانژ و دیو - جواب - مندر
فقیر این حکایت پیش چنانی کرده مگر
نمیدانند که از عمارت شاستر یافته
منی شود که بر سر که با ستونی صحبت
نموده چه اگر چنین بودی بکارت او
زایل شد و از آن محل کشیدی پس از
نه ماه طفل را پیدا کرد حال او از گشت
صاف یافته می شود که بکارت او زایل
نشده و همان زمان طفلان صلیب
و رحم مادر ظهور آمد و در طرفه العین
شده بعبادت الهی سر بر گرفت
مختصر علم توحید و صاحب سزا و تقاضا
گشت پس ظهور همچو امر از خوازی و کار
پراشتر که می است اگر چه بنظر غایب چنان
صورت پرست وجود همچو امر از محال است
می نماید اما چنانکه ظهور حضرت عیسی
و دیگر حضرت مانند حضرت آدم چنانست
این معنی هم از قدرت الهی بوشد چنانکه
در علم تاریخ عربیه مندرج که از بنی انقوا
هم فرزند نبی پدر از دیو الهی پدا گشت
حکایت مریم اگر بنوی - انقوا

چنانکه گری در میان صیغه سالی
در میان است در صفت
خداوند زشت پیغمبر صلی الله علیه و آله که بر زمین بیاورد
اما از میان آید پس و اما از زمین برسد
کس چنانکه در دل دارد که خست
تو برسد که نزدان جبر کنند و کرد و نکر
نیت در هر چه که از میان آید از میان
که بر هر چه فاد است عقل را چه و سالیط
و خود موجودات گردانند و خود به واسطه
و دیگر از هر چه آفرید که از میان آید
کنند و سازنده هر چه نیست با این و
فرموده است بر هر چه سازنده و سازنده
اقرار می در میان نیست و دیگر از میان آید
یعنی واسطه نیست پس از صیغه سالی
مستطورات ثابت شد که حضرت پروردگار صفت
باید بودی فرموده بلکه زشت پیغمبر را
از دادن جواب عاجز دانسته الهام و
تلقین فرمود تا قابل و سزاوار دادن
جواب بسد بودی شده و آنکه از اولاد
گرفتن گشتی زوجه را چه پانده از اولاد تا
معرض گفته جای قیاس است که این
گشتی بقول شاستر که نمود معرض بران
قابل است که از اولاد است و اولاد تا
روح مجرده و از عالم علوی پس علویان را
باسفلی چنانکه است و نیز در میان کی بود
در جواب این شبهه آورده اند چنانچه
شکوک را کنند یووان اینست که تخمین
پانده و ان فی الحقیقت یک شخص اندر
درین در برم شود زن را دو شوهر هرگز
چنانکه نیست چه اگر می بود سوای پانده
و دیگر کسی جای تخمین یافته می شنید
یقین باید دانست که تخمین نشاسته
بهرت بسیار اندک بجز بریمونی عقل
سلیم و حکمت صمد خیال میسر
۴ آخر اخص ۱۶ - کلام عابدی

بود و زوجه او الهام نام داشت اندر و
عاشق شده با اتفاق ماه نصف شب
چون صبح آوازی نمود عابد صبح
دانسته بهر عمل بندای گشت شافت
و اندر فرصت یافته بجای اش خیزد و
عابد از دریا سپید خرافت که بهر شتاب
بسیار است و این آمده ماه که نگهبان
بدر نشسته بود مرگ شالا که هنوز داغ بر
قمر است زرد و اندر را دعای بکرد
جواب ۴ تاویل این حکایت چنان
است که الهام عبارت از قبضیت عابد است
و این معنی از لفظ الهام یافته چه معنی الهام
در زبان سنسکرت غیر مستحکمست یعنی
طبیعت او به شهوات نفسانی حرکت
نمی کرد و از اندر مراد نفس اماره است
و ماده اشاره به توانی شهوی و آواز نموده
کنایه از مستولی شدن او و از گنگ مراد
عقل است که او را از زمین آگاه کرد و پس
آمدن عابد بجای اشاره به پوش آمدن
اوست که چون بهوش آمد دریافت
که قوت شهوی در بان خانه است و نفس
آماره به طبیعت او متعلق شده و از گشت
مراد جامه برهنه گاری است و بر عابد
شدن یعنی طالبان شهوت را پیش
داغ رسوای است و اندر را دعای بد
دادن کنایه بر اینکه پیروان لغزش ایشان
بزرگ گوید عقوبات و ذلّت میباید زانتهی
و آنکه معرض در فصل دوم کتاب خود
و کرد و در قرآن کلام الهی می نویسد
اندر من در تحفه الاسلام جواب اول
شایان بیان کرده که راقم را متکبران
بلحاظ دل آزاری اکثر احباب تامل است
قول معرض - بمقتضای عقل می
آسمانی دران زبان باید بود که راجع
او در عالم باشد و آن زبان عربیت

که قرآن با است جواب عامل در
که کلام بدو صفت باید بود یا کلامی که
در تمام عالم رواج دارد و این قسم هیچ
کلامی نیست و با خاص کلامی که زبان
هیچ ملک نباشد بلکه از همه زبانها مشتق
و مشتق با چنانچه زبان شاستر است
که بجز تحصیل سالها سال کمال آن مشکل و
زبان هیچ ملک نیست پس لابد کلام الهی
نه مثل قرآن که زبان مردم عربیت و در
قرآن مجید اکثر اختلاف آیات است که
آنها را نسخ و منسوخ نام نهاده اند و در
میدر هرگز اختلاف نیست و آنکه قول مستر
است که کلام الهی چنان باید که در تمام عالم
مشهور و رواج پذیرد و بهر چه مستر است
جواب معرض نهاده خود نشسته از
تمام عالم خبر می دهد نه بدینکه در اکثر بلاد
یورپ مانند امریکا جنوبی و شمالی و
و اکثر اطراف عالم چین و سیاه
کافران و سوای این در اکثر اطراف
هندوستان نام مسلمان و زبان عربی
نیست ۴ آخر اخص ۱۶ - باید که کلام الهی
محفوظ ماند و بزور و تعدی مخالفان
معدوم نشود چنانچه مذکور است
جواب معرض از سیر نورانی
بجز محض آن نمیداند که گشت شاستر
تقصیف سنون بشمار و دهور بسیار
چنانچه از یووانها و بقاعده علم نجوم و
بیست شاستر از سدانت کامیاف
ظاهر است و درین مدت درازا گشتی
مخالفان ایند برم ننیده و عداوت نموده
خصوص با دشمنان قتل و اسلامیه از
نقص مذهمی بدینفرقه متراض بزرگ
ظلم و تعدی را داشته مثل تاجین الکر
سبکگین که در سده کنیز را و بهر
بکرمی هر مخالفت مهند و آن تاخت و تاراج

سایکینا مان مشرب قدیم نمود را
قتل کرده بدار نقشب و کینه در میان
گذاشت و بعدش سلطان محمود غزنوی
بار بار تاخت و تاراج نموده مال و اسباب
مردم و نیز از کشتن شتر بغارت برد و همچنین
بهر تیغ و کمر گران برین دیار تاخت آورده
تمام ملک را با خیال و دیران نموده حکم
قضا مثالی بر قتل عام بلاد هندوستان
جاری نمود و خصوص بر سر دوا و هزاران
جان بگنا بیان نمود و در ورطه فتنه
انداخت مگر بهر ازان شک و سبب است
که حمایت این دی سبزه زاین دهرم پاک
آفتاب مثال آفاق گیر است و در و ده
مردم بدین دین و کیش موجود اند که خاک
در سبزه دستان سبزه کرده و متجاوزانند
و با وصف دستبرد مخالفان دین محفوظ
مانده پس بقول مقرر حق بن ساخته خدا
بهین آیه که بدین محمدی تا حال چنین دهر
نرسیده و خطایان که عقیده ایشان
هم بدین مینویسند و زیاده از بدست
گزار باشند بقول استاد لفظ
سبزه زان ابر رحمت در فشان است
میه و میخانه با مهر و نشان است
سبحان الله چه فصاحت عبارت و بلاغت
مضمون شاستر است که اکنون در
چرخن کار مالک یورپ است
هم رواج عام یافته و رولق تمام گرفته
و علماء اکابر و ملک مثل که سر آمد فضیلتی
نامدار آن سرزمین میباشد در ترجمه
رگبید میشوید که رگبید خبرهای
راست از سبزه ایش عالم میدهد و دین
هنو وید را بلکه تمام عالم است و کاتیری
محض بر تو حدیسی است و هیچ زبان
فصیح تر از آن نیست و اصل
بر تو دین هنو وید و نیز زبان سبزه

ست همچنان لب کلمات در ستایش
شاستر خصوص رگبید مصنفانه
و محققانه نگاشته که علمای یورپ را
بر مصنف مسطور اقرار است
اعتراف ۱۸ - بید از زبان برهما
گویند و کاسیه از بیاس دیو درشت
نمیشود که سید هندوان کلام کیت
واکر بالیشان رسیده اگر گویند کلام
الهیست و از برهما رسیده معلوم
نیست که برهما در اصل وجود دارد یا
صرف خیال بندگی بزرگان شاستر است
اگر مقرر بر او وجود برهما شاستر است
بسی بی پروای که نسبت برهما کرده نیز
باطل و عیب خواهد بود بدینکه بید کلام
الهیست و قدیم چنانکه واجب الوجود
قدیم است کلام او هم قدیم باید بود که ان
بید است چون در آغاز آفرینش
برهما وجود دارد بید بر او منکشف شد
و از برهما بمنو که از فرزان و ایان تخت
رسید و از ور کبیران قدسی نژاد
و بیاس دیو مضامین بید را استعنا
نموده جدا جدا منقسم چهار حصه نمود
فانتهی و آنکه مقرر از احوال سری
کرشنجی مهاباراج می گوید جای عورت
که از دریافت حال کار کرد آن و سید
سجاست هزارا معجوه و اعجاز بد یافت
میشوند مثل برداشتن کوه کران گورد
بسرگشت کوچک چند روز در عمر
بجبال و عاجز نمودن مار زهر بار را که
کالی نام داشت و نابود نمودن اسب
غفریتان خو خوار و بنا نمودن شتر
در وسط دریای شور و کیش و سبزه
ساکنان شهر متبر را بهمان شب در حالت
خواب در دوار کا و زنده کردن فرز
مرد

سکندر نارس را و چون آن سبزه را
ازو شان صادر و آنکه سبزه
که را بده نام عورت بیکانه را که سبزه
زنده بود زن خود کرد و اسب را
چختن و باغ پیوده و بختن خیال
است و در و غ محض مگر را بدار
بر که بهان نام از ساکنان برج است
و والدین را بدار نسبت آن بگیا بیک
کرده بود در چنانچه در بریم دیورت پورا
و اگر سبزه این شنی دج است و
سبزه رواج دهرم شاستر شادی
اوشان بگیا بیک مقدس شده بود
و آنکه مشهور است که جناس سری کرشن
مها راج بالوکی در سبزه این سبزه
فرمودندی چنین نیست بلکه کلام بید
بیاوکل است چنانچه در کمال تائیدی او بیک
سید که پروشان نازل شده معنی آن
ظاهر از کولی هم از او عورت نیست
بلکه معنی کولی یا شری بید است پس
جناب مقدس شان به مطالع شری
بید بر وقت تو چه شرف مبذول
میشوند و نه عورت اگر در سبزه شاستر
است و چنانچه معنی عبارت اینکیت
همین است اعتراف ۱۹ - و قشیر
ان می میرد و سبزه بیان چراغ که سبزه
دهرم راج می گویند روح او را نرود
چراغ می براند و او موافق اعجاز شاستر
سبزه می دهد جواب ازین
چگونه اعتراض بید بید مینویسند
آید و معلوم که چه اعتراض است و
چگونه کردن لازم است و آنکه از سبزه
شاستر در شد افنای عالم می گویند
باید دانست که حکا که شاستر را از
عالم قدیم است لفظ زمانی چنانچه
فلسفه را همین مذنب است و بر می

که اصل عالم قییم است و صفات او خارج
است از زمان را چهار درجه قرار داده اند
و بر قیامت که بجز مابقی بزیان است
تا مندرجات اتفاق قایل اند به عمر
مستحق می گویند که در مذبح هندوان
بسیار اند که از ابریشم منکنند و
خدا را نمی دانند و از ان حاجات میخوانند
لیس جانداران را بر پیشش بیجان کردن
بعقلی است چه جواب فرق نبود بدو
عراق بر پیشش خدای کند یک سستی
روپ یعنی نویستی ظهور است و
بیج موجودی از ان خالی نباشد که در خدا
وجودی عبارت ازین است و دیگر
روپ یعنی برتر از همه موجودات و در
الوار او در حالت اول بر پیشش هر
پاک که مندرجات ازین باشد درست
است و بر تو صفات او هر جایان و
عارفان این عالمی مقام عاقل و عقل
معقول بگردانند پس فرق نبود ازین
علاو نمیدارند چنانچه مقرر دانسته اند
معلو اعلیت بی میرند و توحید حقیقی
قایل اند بقول سه سرین از انارسن
و در نیست به یک چشم و گوش را این نور
نیست به تن زیان و جان زن مستور
نیست به یک کس را دیده اند ستور
به اسلامیه هم از ما بدست داده اند از راه
خاندان و مقرر کردن بجز سنگ و چوب
خاک است حاجات میخوانند و آن هم
بیجان ماند و خانه کعبه را که از سنگ ساخته
و حجره سود و دست از صد افرسنگ
سجده کنند و خانه خدا گویند و نمیدانند
که خدا موجود نیست پس اگر از فاصله
سواران سنگ سجده کنند که در آن
خانه کعبه است نزد خدا قبول و در خلعت
سجده کردن و بر سر تریسنگ

زاده مقبول و در اصل عبارت خود بود
است بقول به هر چه دانا کند جانداران
یک بعد از قبول رسوای به اعتراض
آنکه مقرر می نویسد که سیارات را پنج
تا شش در عالم نیست کلامیست و احوالی
همه مذاهب و ازین ثابت می شود که چنانکه
مقرر از دین اصلی خود خبرند است و بسبب
خامی مذریب از و بر گشت همچنین از علوم
دیگر هم خبری ندارد چه اگر در هر مذبح و
بر علم گروهی فلکی سیارات را موثر عالم
دانسته اند بلکه افریشش عالم و فایز هر
آنست و سعد و نحس ظاهر تر پس
قول این شخص امی و از اضمای دیگر چنین
صاحب دستان می گویند که یک در خانه
کعبه بود یک ماه بنایت نکو بوده بنابرین
انگار است که گفتند یعنی مکان مقرر
رفته تا زبان ملاش گفته گویند که پیوسته
سیا کل سبوع را می پرست چنانچه چو الاسود
که سیاکل کیوان است و از زبان ابار
مانده بر جا گذاشت و بیکی دیگر بقول
کواکب بخاند شکست و بر او دیگر زهره را
به بنایت محراب مساجد ساخته اند
لاجرم محراب مساجد همان یک زهره است
و تعظیم روز جمعه بهین دال است و در
مدینه اگر رسول الله مدفون است یک ماه
بود بنابرین او را مدینه میگویند پس
مقررین را باید که کتابت بستان کرد خواندن
آن چند دان که کثرت رجوع کند و
ما سیارگان را خدا تمییز کند که شکر لایم
آید بلکه اجرام علویه را موثر بآذن الله تعالی
میدانیم کسی را که کمتر بر تو عقل باشد
داند که خیرات و صدقه کردن گناه نیست
شاید که مذبح همان چنین باشد اعتراض
شوم - بدین هندوان نیست و پنج خدا
باید که از او تا خوانند یعنی نرگن و

دوم سکن و تن نیست و حیاس
به جواب این سخن او محقق بقول
باطل است چنانچه ذکر کرده که مایل
نمی آید به آذات حق واحد است
و واجب و علت العلل عالم است و محیط
نرگن سکن صرف اعتبار در جید است
شاکر که علم تصوف کرده اند و موافق
ان علم علت و معلول یکیت و جیان
بوحث قایل اند که شیئی از او خالی
ندانند و عالم صورت حق و حق روح
عالم می باشد بقول به آن روح
مجرد که خلق بدان است به کی آتش
آب و باد خاک و وطن است بعد این چرخ
فلک با من بر جرم که هست به هر کس
چون است که جوابی من است به پس
خیال باید کرد که یک با من وحدت
قایل باشند چطور و در خدا یا زاده اند
بگویند آری که سخن شناسند در لفظ
ایجاب است و آنکارا نیست و چهار او کار
بمذبح بنود شده است بمنزل انبیاء
اند که ایند چون برخی موجود را بر نوری
از فروغ قدرت اندازد و شکر نیردی
بخشد و این چنین نفوس کامل را با او
وسیله خاتمه میدانیم چنانچه پیشتر
یافت به اعتراض می گویند که
مقرر می گویند که با تانک تعریف پیوسته
کرده چنانچه در جنم سانی گفته است که
یا محمد بهنگت احابین و نیز گفته
بیان نام خدا و او جان نام رسول و شیخا
کلمه پاره به تانکا جو در گاه پس قبول
پس باید که سنگمان او بدل کنیم خوان
و نیز از زبان گویند سنگ شکر علوم
میشود به جواب کلام مقررین باز
لا علمی است که این کلام معصومه با تانکا
نیست بلکه و تیتیکه او شان به پیکر

و با قاضیان آنجا بحث شد این کلام
از طرف ایشان چون است ایام محمد بگفت
اجابین - بپایان نام خدا داد و جان نام رسول
تجارت کلمه بفره فی نا کما در کتب یونین قبول شد
و جواب از طرف گور و ناک صاحب
این است - محمد بگفت نیاید و تیا
ر بی اور ماه - حیون عقل و آتیا بولین
بیت دروغ بگفتن محمد بگوئی کلمه بیت
پروید - بید گور و ناک صاحب پر اپت بگوئی
نام در کتب و قبول - سو حیون پاوی
مول - پس باید دانست که درین کلام
گور و ناک صاحب انکار یغیر و کفر فی مود
افراد بر سید وین بنود کرده است بچنان
گور و گویند بگفتن بگفتن کمال کفری حی و
قیوم است کرده و آنکه از دیوی دعا
خواسته دیوی مراد از قدرت حق است
عبارت قدرت حق شرک و ذات او
لازم نمی آید بلکه شرک در فیه مقرر است
بعد اعتراض - در مذبح بندوان
فرقه بشما را اند مگر فرقه کلان از ایشان
پیر و ان شش شاستر اند و درین شش
شاستر بر صل اصول و مسائل و با اختلاف
است - با وجود این بندوان شسترا
ختم می نمایند این سخن نزد عقل محال
است و مثل بیدانست شاستر
مستخرج بایس بگفتیم و نزد انیان او
خدا این موجود نیست و در میان شاستر
حق تعالی را خالق نمیدانند بلکه بیدار
عمال میگویند سوم نیا شاستر و ناک
حدالی است و ادلی انتها و فاعل حقیقی نمی
چهارم است شاستر و این در کتب و ناک
موافق نیا شاستر است بچنانکه شاستر
که انیا خدا را یعنی شاستر بگفتند
هر چیز از بکر فی میگوید ششم پانتهیل

شاستر و این اکثر موافق شاستر
و سواهی این شاستر ساستر دیگر اند
یکه جین دوم بود سوم ناستر
و در هر یک شاستر هر یک بنا علوم شاستر
اختلاف کلیت - جویب باید
دانست بنا علوم شاستر بر دوام است
یکه ذکر واجب بود ذکر دانش ابدیتی
و وجودش را نهایی نیست دوم متابعت
بید که کلام الهی و قدیم است پس در
مدعارش شاستر اصلا اختلاف
نیست بلکه اختلاف در عقل مقرر آمده
چنانچه میگویم مطابق بیدانست شاستر
عالم از بر و مایا که مراد از حضرت ایزد
بی جمال قدرت الهیت بوجود آمده
و بر یقودات پاک او در میان شاستر
که ذکر از اعمال است مراد صاحبان این
شاستر این نیست که خدا را منظر اند
بلکه عین عدل وجود او بپای تحقیق رسیده
اند و گویند که هر چه سعادت و خوشی
بالبان میرسد نتیجه اعمال او است و
صاحبان نیا شاستر هم آفرینش
عالم از واجب الوجود گویند و عالم را
قدیم زمانی شناسند و اینکه مقرر می
گویند بقرول صاحبان نیا شاستر
خدا ایزد را آفریدد خود خلق می کرد
و بر مردم کتاب میرساند متان مقرر است
چون در هیچ کتاب این شاستر این چنین
ذکر نیست و همچنین در ناک شاستر
بیدایش از پرتی و پور بگفته اند و مراد
از پور که واجب الوجود از پرتی طبیعی
کلیت پس مدعای شاستر یک است
صورت تفاوت دید اصطلاحات است
کسی را که از اصطلاحات شاستر خبر باشد
این سخن بروش تبیه نخواهد بود
اعتراض - آنکه مقرر میگویند

که اگر موجب بنود از خداست باید که
لفظ خدا عام باشد پس از چه رو
بندوان مردم مسلمانان و دیگر مذاهب
بدرم خود نمی آرند برخلاف مسلمانان
جواب - بنود و مردم خود را پاکترین خدا
فرما موفقی می دانند و ازین وجه از
مذبح دیگر بگفته اند برتری میخوانند
اگر کسی بند و اعمال خلاف حکم مردم
کند او را پاک می شمارند چه جا را پاک مردم
مسلمانان و غیره را بنود داده اند و آنکه
از عام بودن لفظ باری کلام او است
من از مقرر می پرسیم که اگر از لفظ مراد
فیض بخشش و دولت دنیاوی و
رزق ربانی مراد است بر آینه عام
است مخصوص بنود و ان نیست و
اگر از لفظ او خدا شناسی مراد است
که هر عام نمی باشد بلکه موقوف بر اعمال
یعنی بر بند و عبادت است و محنت بسیار و شتر
لذات دنیاوی که در شاستر بیان آن
نموده اند و مقرر را قیاس باید که
مذهبی از خدا می باشد حفاظت و تری
او هم از خداست و مردم آند مردم
کایه خیال نمیکند که بنود و عبادت
و تعدی و ترغیب شخص غیر از بنود خود
آمینند و آنرا تری مذبح خود خیال کنند
بلکه از مذبح دیگر می دانند که مذبحی
که نبوی شخصه از بنود و عبادت است
بودن آن خاص نیست بیکر بیکر در برابر
پروان این ثابت است که مذبح بنود از
خداست بیدار پیدایش خداست
اعتراض - آنکه مقرر میگویند
کدین بندوان مذموم مگر مردم طیبید
بزرگان اختیار کرده اند جواب
من از مقرر می پرسیم که دین پاک
بندوان بزرگ مسلمانان از خداست

است نه از آن خواب و در آن بین اگر کسی از
از کلام شاه بیدار نگردد این خواب را که شاه
میفرمودند و در خواب شنید و الا در آن خواب
عناجی است خاص و ازین رویا بشک
ببر و نماند و الهی پستش بر شمرند و کوتاه
بین باید گمانی در افتند عامه بخیال الهی
در احترام این چند نور از نادیده ای گوی می کنند
و بر خایش اگر زبان بخاره کشاید اگر زرد
آفتی تر سید سوره و آتش شمس حر از یاد رفت
یعنی در سوره آتش شمس خدامت آفتاب
می کنند **اختر اصل ۳۲** - بدین
سند و ان نایابی بدو قسم است یکی حقیقی و
دوم حکمی حقیقی مثل بول و بر از و غیره
که اگر بدن انسان و پارچه و غیره از ان ناپاک
شود خاک مالیدن و آب آتشستن و در بر
و حکم آن که اگر ان صبح از خواب بیدار
شود و تا غسل نکنند عبادت او جایز نیست
و یک قسم ناپاکی در دین اینها دیگر است
که اگر کسی حلال بخورد یا بر کعبه گناه کبیره و
یا مرده بآید یا بر چاه یا بر چه او سس کند
تمام بدن یا بر چه ناپاک شود علی بذل القیاس
اگر کسی بپزد و نان می خورد و سوای دیهونی
و دیگر کسی یا بر چه بدن ندارد اگر برادر حقیقی
او هم یا بر چه یا بر چه یا بر چه یا بر چه
او نادرست شود پس باید دید که دستار
چار و دیگر یا بر چه یا بالای ناپاک مرده
از بدن دور میکنند و دیهونی که در زیر بدن
جای باشد و دوم محرک نجاست هم در آن
جاست و اگر از زمین بول و غیره بر او افتد
بجاست یا رجالت احتمال زیاد تر است
چرا که دیهونی زمین نزدیک است و نجاست
بجواب در دهم یاس می خورد ناپاکی
بدو قسم است یکی ظاهری و دیگری باطنی
و نمودن یکسب یا بر چه یا بر چه یا بر چه
یا بر چه یا بر چه یا بر چه یا بر چه یا بر چه

مالیدن بدست و یا بعد از نول و برار
نمودن و غیره اینها بر دو طریق حکمی است
یعنی یکم شستن برین عمل نمودن واجب
است و آنکه مؤثرش در ذکر دیهونی میگوید
و دلیل بر بخیری اوست چنانکه بر زمین را نال
و شب دیهونی لیکن جایز است تن
دیهونی مثل دیگر یا رجالت شسته میشود
و بوقت خوردن و یا بوقت عبادت
دیهونی دیگر کسی می بیند و باز جایز است
شسته میگردند پس اختر اصل ۳۳ - بدین
اختر اصل ۳۳ - بدین
حج کعبه نمودن بر زمین است و در روز شب
سپند و ان چاه متعدد اند که سوای خدا
عبادت و زیارت دیگران در ان میکنند
جواب بنمود خداوند عالم و ملائکه
و محیط بر مکان می دانند و جای که قدرت
الهی افزون یافته معابدشانند بر خلاف
دین اسلامید که حضرت پروردگار را می
و ملکین دانند و برای ذات صمدی مکانی
که آنرا خانه کعبه گویند قرار داده میگویند که
اگر مسلمانان برای خدا مسکن واحد بنهند
پس چرا بر جهت سجده کردن جایز نمی
دانند **جواب اختر اصل ۳۳** -
بدین سپند و ان از ولادت و سرگشتن
تمام قوم ناپاک می شود **جواب**
در حدیث اهل بنو چون ایام متعدد
تولید و میات را سوگند قرار داده اند
لهذا عبادات روزمره بموجب حدیث
شاستر در ان روز مانع است بلکه کافری
یا ماتم در ان روز یا بیدخو و این حکم صرف
برای دولت ان اقوامه برای قوم چنانچه که
مستتر من است و مردم دیگر در خانه نهان
اطعام نمی خوردند و این در مسلمانان هم روا
است که چند روز از خانه صاعیت
خوردن روا نیست پس کلام مستتر من

فصول است **اختر اصل ۳۴** -
خند و ان بوقت از دواج آتش کوه
نمیدانند که از کوهی می بیاید در میان
جهان بکار خواهد کشود **جواب**
این سخن مستتر من محض فصول است
چرا که در میان شادی نبود و دیهون
کوه می باشد چنانکه در حدیث شریف
از دواج بسیاری مردمان از قوم خود
جمع می شود و سوای آنجا نیست
اشخاص کوه خاص اندکی بر وقت
دوم شدت مید خوان و سید من
شستن و بختین از والدین و اقوام
اینچند کس می باشند و آتش از دواج
برای بوم نوشته اند **جواب**
اختر اصل ۳۴ - بدین
قسمت بر زمین را بر سر قسم حرام و اگر
دویش دوم قسم حرام است و سوره
یا هر قسم **جواب** در حدیث
حرمت طلب آمده و در نهی شری که نفاق
درم شاستر بوقت حرمت شراب
در حدیث اقصی نوشته اند و نوشیدن
شراب باز دین بیدری می شود و هیچ
نقاره یعنی بر بخت تبار خوردن شراب
انفیت و هیچ چنان زیاد از شراب
خوردن نماند که از آنها ناپاک یعنی ناپاک
عظیم است چون در دین مجری و شریعت
ایشان قسم از حرم که آنرا عقلت خوانند
عموما حلال است و مشرب بنمود برای
اجلا و اما که حکم شنیدن بید و خواندن
ان با ان نایست مباح و در دهم
شاستر خصوص بید بر حرمت شراب
احکام بتاکید تمام صادر اند **جواب**
اختر اصل ۳۵ - در دین بنود شرافت با ناک
نیست چنانچه بر زمین هر قسم کثافت از
دیگر اقوام مانند دلش و او در فصل

جواب لطیف بر بیان برینو جایز
ست و کتب برین گاه که کمال نیک
مقدم بر قوم است چنانچه در سری است
بهاگوت آمده و همچنان از مقوله مشهور
است نه دانی را هم ندانم - بیکت کری
سویج - پس اعتراض مترض بیعت
و یوج - **اعتراف ۳۸**
سند دان برزگان خود مجده میکنند و نیم
عبادت بد دیگران نمودن جایز دارند و
این شرکست - **جواب** سجد و بدو
و ستم یک سجده نفی است که پیش درینا
با و برزگان می گویند و دوم سجده عبادت
و صرف بجناب باری باری که ایام پس
شرک است که مرتب بیکدیگر نشانند
و اگر مترض فرماید که سجده کردن بادم بغیر از
باری که قیامت - **جواب** نقیض کتب
ایشان حضرت آفریدگار چون آدم را
آفرید و بملاک درشت که سجده کند بر او را
عزیزان که مقرب بارگاه صمدی بود و و
او را سجده ترا بر ملاک بود و سجده شاخت
بعد از آنکه درگاه و معنوب بارگاه گشت
پس ازین تاج و تیرین شد و مسلمانان
پس روی بر عقیده عزیزان میکنند و
اقتدار بر این می فرمایند - **اعتراف ۳۹**
قسم کردن بجز نام خدا شرکست
و سب و ان بنام مختلف الاشیا میکنند
جواب اگر قسم بنام دیگر شرکست
پس و قرآن شما که خدا اکثر قسم بنام
سوا از این و یا و قیاب و صبح و شام
کرده است و نیز پیوسته صاحب نام کعبه
و غیره کرده است همچنان خواهد بود -
اعتراف ۴۰ - سب و ان
هم در غایت بزرگ نام گزینش می گیرند و نام
خدا بر زبان می آورند - **جواب**
ادب است که چون بارگاه شاهی

مشرق شوند محبت
بارگاه او توسل جویند پس بارگاه خدا
سلطان مسلمین و حاکم المومنین است
چنان بی توسل و واسطه مقربان حضرت
این عبادت ایشان قبول شود -
قول خودی در چنین راه و بی نشانی
نه نشانی شاه را که انباشتی - **اعتراف ۴۱**
اهم - آنکه مینود بر تعلق مسلمانان با و نیز
عم حرف گیر پس مینودم و خرمایان باطل
و کمن میکنند - **جواب** اگر حیدر امان
و کمن میکنند اما حکمت مشرب نیست بلکه در
شاسترنا جایز و اگر که دینی مانگی بیست
بدهرم شاستر جایز نیست مگر رواج ملک
- **اعتراف ۴۲** - در و سب و ان
سری کشن مهادراج پنج شیور ساخت -
جواب در و سب و ان اصلا همیشه
کشن مهادراج نبوده بلکه از خاندان و
ایشان نبود آن علامه و حضرت را در و
و همیشه در شست دین بود چنانچه در مهابات
ذکر است پس بحق مترض مضمون شعاع
صادق می آید پس چه خوش گفت است
سعدی در نه ایجا - **الایا ایها الشافعی**
و در کاس و نا و لبا - **اعتراف ۴۳**
سب و ان برده بود با و
سری رام چند جی بجان آورده ایمه نیست
است - **جواب** سب و ان است
در شده بود سایه آن بصورت سب و ان
بود که راون برده چنانچه شاعر راماین
این معنی را در شعر بیان فرموده و هم در کور
پوران بر او تر گشت و ادبایم راماین از
صاف و کراست - برای همین وقتیکه آمدند
هلاکت راون نصرت لشکا ستیارا آوردند
فرمان دادند که اگر عفت تر است در ش
در شود باز آئی و همچنان گشت اسمعی
معنی بران بود که سب و ان اصلی از ش

بر از طل نیار در شود اگر مترض گوید که
چنانکه بود و مترض می دانم چنانچه سب و ان
از شاستر شده - **جواب** آنکه
از شاستر سب و ان چنانچه
بود او شاستر از بارگاه الهی حاصل شد
و در آن هزار سال ترک سب و ان مقصود
اندیشی بود و چون در سمع که در میان
جناب ایشان جایز نبای نمودن کل
بر و رای شود در عرض سب و ان
بوجه چنانچه روز و نوردن فرزند کسی در
حیات و الدین در ملک ایشان و
ایم مردن فرزند کسی بر زمین و زنده
کردن آنرا و همچنان دوباره حیات کردن
ش مقتول را در جنگ لشکا که در راماین
ذکر است در شست اند چه حرف از کلام
کورا باطن سب و ان گشت که با کان را
قیاس از خود مگر **اعتراف ۴۴**
کوشش رهی زفات یافت و سب و ان
داشت آنها در محط از فوق نداشتند
و برای تحصیل علم بخدمت برگ رهی
رهی موصوف الشانرا که گاه فرستاد
که گاه و چنانچه در آنها در محط گاه و
گشت خورند و پیش استاد خود آید
گفتند که گاه را شاستر خورده ازین معنی
پس گشت یعنی بجات رسیدند - **جواب**
باب و ان گشت که در هم شاستر گشتن جهونا
و بجان نمودن جانداران کلی ممنوع است
چنانچه از سری است بیاگوت و دیگر نامها
صاف علام است و اینکه از دهم شاستر
یا فتم می شود که را بجان پیشین فرمایند
اسب و گا و غیره حیوانات بعمل می آید
چنانچه قربانی اسب را انوشیروان میکنند
و قربانی گا و را گا و مید و قربانی آدم
نرمید پس چون این سخن از صاحبان علم
شاستر در یافت شد تحقیق گشت

که گفت در دهرم شایسته آمده است که در
او کشتن حیوانات تا ویلی است برقع
صفحات بهایم کرد و وجود انسان باشد
چنانچه از کشتن بزرگ و گوشت مراد است
برقع عادت گوشت و طفلان خوی و همچنین
قربانی گاو و عبادت است از رقع جهنت
اعتراف اصل ۵۴ - بنودش
بآتش دهند و مسلمان خاک جوین
بدن انسان از خاک فریده باید که بخاک
جواب شک نیست که ترکیب بدن
از خاکست و انجام هم خاک انجام خواهد بود
و من شود خواه بآتش در دهند که از آتش
سوخته هم عاقبت خاکستر شود و خاک
انجام دگر از زمین گردن خورد و جانوران و
مورد رسد و گنده و متعفن باشد و چون
او را جانوران خوردند زنها بجاست جانور
رسد و باز خاک می شود و از آتش
سوختن همان مراد بنودی حاصل شود
و اگر گنده بودن و متعفن شدن و بخورد
جانوران رسیدن محفوظ ماندن این حسن
است نزد انبیا **اعتراف اصل ۵۵** -
تسبیح مسلمان بر یکصد دانه که نام صفاتی
الاله اند باشد و بنده او از یکصد و شصت
دانه گیرند **جواب** در دین بنود
نام صفاتی باری تعالی یکصد و نینزده
انجام و شصت دانه زاید بر یکصد برای
اینکه اگر سهوا هم بشمارد آن رسد تا
هم از یکصد کم نباشد بنظر و در بعضی
این دین قرار داده اند و گویند عدد حق
یکصد و شصت اند تسبیح بنودیم حق
اعتراف اصل ۵۶ - در این
منقول است که جناب سیری رام چند
پرسوب کها خواهر را و ن که پیش شان
آمده بود و در لفه جمال شده می جست
که ایشان را بختی از جویس از درون

که سیری یکصد شادی ساخته است
با و صفت که یکصد شادی ساخته بود پس
او را را شاید که گوهر زبان را بدو رخ
آمینش دهد **جواب** تزیینش
در رمان در جست که ایشان بخرام خوش
سخن و خراج بکذب نمید بکبر برای
تقصن خاطر است که کثرت طایفه
در آن نباشد و از رمان غلام که بکبار
مستور جناب ایشان کاسی که خراج
لفز نمودند و در اخلاق ناصری کتاب
تصنیف محقق طوسی مجتهد دین امامیه
است منقول است که امیرالمومنین خراج
دوست بودند باین درجه که اصحاب دیگر
بر ایشان اعتراض می کردی و عیب میگفتی
و همچنین در کتاب دیگر آمده که پیش حضرت
رسالت پیرو زنی آمده گفت که کدام عمل
توان رفت رسول گفت که پیر نیست
نمیرد و بزرگی دیگر گفت که در چشم شورت
سفیدی دیدم آن زن غضبناک شد
و چون شورت را دید درست نبود
اعتراف اصل ۵۷ - بنود خوردن
در ظروف سفالین بجز بیکبار بار دیگر جایز
ند اگر در ظروف رومین و مثل سفالین
بندارند اینجا باعث است **جواب**
خاصه ظروف رومین و سفالین چنانست
که نفوذ شئی که در و انداخته شود می کشد
در دین بنود بدین دلیل که نفوذ لقمه غذا
که بعد از خوردن باقی ماند میکند و در و
در آن خوردن جایز نباشد و این دلیل
کمال احتیاط و پرهیزکاریست در خلاف
در مسلمان که پس مانده غذا بجای نماند
دیگر جایز دانند و از آن که ایهت نه برند
پس هر که از لوی از انسانیت و لطافت
طبیعی باشد بر آنکه عقل اقتضا میکند
و منع خوردن در ظرف رومین بدین

بنود برای آنست که در علم کیمیا مقرر است
که فلزات را مسمی باشد که چون آن فلزات
که باید زراحت و لقمه گردد و پس در زمین را
کازا زراعت است بر من مقرر کرده اند
از آنکه سیدانند و من را جزایم مقرر
کرده اند بنود و ظروف استی هم خوردن
نوش جایز ندارند **اعتراف اصل ۵۸**
بنود سجده بر شیعه کنند و صورت سجده
را عبادت دانند و عبادت خدا یکی از عبادت
جواب اعتراف من مقرر است بر سجده
او که بوسی صحبت کنند همه را از عبادت
باطل است زیرا که مسلمانان هم خدا را
سجده نمیکند بلکه بجانب خانه کعبه که آن هم
از سنگ است و شیعه و صورتی دارد و اگر
سجده خدا می بود منحصر و مقید بکعبه
نمی شد بلکه به جانب سمت جهت عبادت
خدا بدل می آوردی و سجده می کردی
بر تو از عقل دارد و اندک مسکن خدا خانه
کعبه نیست در نه ظات باری تعالی کمین
و محدود است و اهل تشیو شیعه و متثال
روضه و دلیل و سر امام صاحب طیار
کنند و بان نیازی دارند **اعتراف اصل ۵۹**
بنود آتش را از انوار این و همچون
داشتند و عبادت آن کنند **جواب**
در قرآن مسلمان آمده که بر کوه طور دیدار
خدا حضرت موسی به صورت آتش رویا
پس ثابت شد که نور خدا آتش است
و لعل مسطور نظم نام مسلمانان را بایستی
که باشد و در نه بی باغی که ای بر کلام خدا لازم
آید **اعتراف اصل ۶۰** - بنود
به تناسخ اند و این راست نباشد
جواب باید دانست که سیدنا
از امهات مایل حکمت و تحقیق حق
باب موقوف است بر بسطی وافی و شری کافی
که این مختصر گنجایش این را ندارد

بهره رسالده دیگر میسر به تحقیق و تحقیق
در تحقیق این مسدود است نوشته اند
بگویم بجز این معنی

که شوق تحقیق داشته باشند چنانچه در علم
آن کنند **باب دوم در بیان**
چند برکت مسلمانان مشتمل بر فصل
اول در بیان خواست که هر اوست حضرت
دین و ملت و دیگر بفرساید اما چون درین

عصر سبب مسلمانان در خدمت دین هنوز
لی غایب زبان کشاده بناء آن بر حقیقت هستند
و غیره بنده بقول محض دارد و گویند دارد
امری که بسیار و یک از هزار می نویسم
و افسوس که ناچار قلم باین رسید و درین
کجا و این کار از من که از باز هم مثل مسلمانان
مستقر فی شیشه و از آزاری روان داشتند هم
ناستند و آشتی چنانچه ساخته و دره گلوخ انداز
را یاد آشتی شد **فصل اول**

توقادات این قوم بربوبیت حضرت
باری **عقراض اول** بداند که خدا

در کسب خود قابل اند بر ویت یعنی دیدار خدا
رویت مستلزم جهت است و جهت
جسم پس بدین مسلمانان حضرت چون هم
جسمانی باشد و چون جسم جسمانی شد
مکه و وفاتی بود و این عجیب شده است
باجل کجی تقالی را جسم و جسمانی دانند
عقراض دوم بداند که این

بوجود و دیدار بدون خدا اقرار دارند
که آن خالی از اقرار جسمیت نیست و هم در
کتب حدیث در آمده که اهل بهشت را هر
جمود و دیدار خدا حاصل آید و نیز از آیه

خیرت طیبه لا ادم یبصر الی عین صبا
یعنی خیر کردم گل آدم را بدست خود چیل
روز هم معنی مشو و عیان یافته می شود و نیز
هر قدر آن آیه در تفسیر توفیق آید و این هم
بزرگ خداوند است راست

بالمسلمان بر وجود او و بار دست
چپ بر او گرفته است از او که فرشته است
و گویند چون حضرت رسالت پناه به توحید
شناخت بر فاصله دو گان که آن را قاصدین

خوانند نشسته سخنان با حضرت باری کرده
ازین حدی و جهت که لاریب خاصه جسم است
در ذات الهی یافته می شود و در دست راست
پرده بر انداخته به پیغمبر داد و فاش می

در انگشتش بود و روایت کنند که چون آن
آدم را ایضا بر دست خود بد و نموده فرمود
که ازین دو هر که خواهی گیر آدم دست راست

گرفت و دید که در حضور آدم و در پیشش
بود و عمر بر یک نوشته بر که را عقل العباد
بین باشد ازین که ام که هر چه بیشتر است

که واجب را چون ممکن می شمارند و می دانند
که دست و بازو آنها حیوانیت است و حفا
قدوسیت **عقراض سوم** جماعه

متکلمین اهل اسلام اعتقاد آن دارند که
صفات حضرت آن زاید بر ذات اند و اما
فسمت سرای تقدس را با لا شایسته مکان

و اینها بیند و گوهر کثیرا را چون نایبایان کور
باطن بکشف و نیزه می سازند بر ابطال
این معنی یعنی بدلائل حکمی می پردازم که اگر بدعا

حضرت باری زاید بر ذات بودی هر آینه
ممکن شد که چه چیز غیر ذات واجب است
ممکن است و ممکن نیست که محتاج بسوی غیر

باشد پس صفات باری هم محتاج خواستند
و آن غیر ذات واجب است یا غیر ذات اگر غیر
ذات اوست لازم آید که واجب در صفات

خود محتاج بغیر باشد و اگر صفات
محتاج ذات اند لا محاله پیدا شده باشند
از و پس علم و قدرت و اراده باری که از

صفات او تقالی اند یا بعلم و قدرت و شایسته
و یا بعلم و قدرت و دیگر که سرشته است پس
می کشد و این هر دو محال پس صفات

بر ذات بودن نیز محال خواهد بود
عقراض چهارم بداند که حققت
فرقه از سنت جماعت اند حنبلی شافعی

و نالکی و اصحاب صفیان و صفوری و شافعی
را بهیچیکر آنها را مجتهد خوانند و آن عقاید
دارند که هر چه موجود است او را جای و گاه

ناگزیر از نیاست که حضرت آفرید که عالم
بر عرش نشسته است و پای بگری نباده و
چون آدم را آفرید بدن خواست این بد

آفریده بر صورتی خود ساخت انیت
منعی خلق الان علی صورت در کتاب
فقه که در مذہب حنیفه تصنیف امام نذر

است نیز آمده که لابد حضرت سبحانه جسمی
باید **عقراض پنجم** بداند که از انان
یکی از مشایخ کبار اسلامیه شریفی که می گویند

کاست لبیک عبارت شده که در دین
اسلامیه مذہب حنبلیه که از امام دین است
منقول است که خدا تعالی به یکل جوان

رعنائی بود دراز کمال و خرسوار شب
جمود در مسابلسواری خبر بر در آید لهذا
مسلمانان آن فرقه لبیک جمودانه جو دکاه

در مساجد نگاه دارند تا خرسواری خدا
بجور و مودات حاصل آید و نیز در
مذہب امامیه گروهیست که آخر اعلی ای

گویند و آن فرقه حضرت علی را خدا دانند
و بجز حضرت علی خدای نه پندارند چنانچه
ساکنان ممالک هونج سید ازین قبیله

باشند و مسلمانان تمام آنرا عزیز میدانند
و ریشه کردن ایشان را و استوارند حاد
بن سید مگو بدید که حضرت آفرید که بزر

عرفه بر شتری نشسته جامه زرین در بر
پیکرده بسیر عالمی در آید **عقراض ششم**
بداند که در حدیث پیغمبر آمده

است که امت من هفصاد و ست فرقه
باشند که حدیث از ان یک فرقه ناجی باشد

دیگر افتاد و در تاریکی مرقه ناجی تا حال
مشتخص نشده مشی می گویند که مرقه ناجی
من ایام و شبیه گویند که از مرقه ناجی مراد
اصل است چنانکه ازین شک نیست که در بقع
و سینه حضرت سلمان بقول پیغمبر صاحب
بقعا دو دو حقه ضرر و بیکمان بدو رخ
خواهند پیوست خواه عمل نیک داشته باشد
خواهد بدو دیگر مرقه تا حال مشتخص نشده
بکمی بیشتر خواهد رفت کسی را که اثری
از عقل باشد بداند که در دین مسلمانان
چه قیامت است هر کس را در بخت خویش
که بقول ایشان بکمی بر عقده محضرت
نه بر اعمال نیک و عمل نیک و بد کردن
انگیزای این حدیث پیش ایشان می
بود چه بدین تفاوت را از کجاست تا
بکجا و حال که در مذنب پیوسته داخل شدن
بدو رخ و بهشت حضرت بر اعمال است و
درین مقام دو اعتراض وارد شود اول
اینکه جزای اعمال داخل گردد دوم بی انصاف
و جبر حضرت باری تعالی ثابت باشد
اعتراف اصل میفهمم در دین اسلامی
مستقر است که چار امام باطنی اهل مذنب بوده
و نزد مسلمان هر چهار مذنب بر حق اند
امام شافعی و امام مالکی و امام حنبلی و امام
حنفی و قول ایشان متباین و متناقض
بلکه گرانده کششی واحد مذنب امام شافعی
حرام بوده است همان در مذنب امام
مالکی حلال پس ازین ثابت شد که تا
حال حرام و حلال شیعه و درین اسلامی
تحقیق نشده بلکه مشکوک مظنه است
اعتراف اصل میفهمم چون پیغمبری
حضرت رسالت ناه قرآن اذلیل میکنند
ذلیل بر اثبات قرآن قول پیغمبر صاحب
پس درین دور لازم می آید و آن نزد
حکمای باطلست **اعتراف** اصل میفهمم

اسلامیه شفق قرآن از مسخرات پیغمبر صاحب
می شمارند و این سخن است خلاص
علم حکمت چنانکه قرآن مجیدست علوی و
واجرام و باطل افلاک و انجم صفا قابل
خرق و الیتام نیستند چنانچه این معنی نه
بسیاری از اولایل علمی بکمال است
که ذکر آن درین مقام طولست
اعتراف اصل میفهمم میگویند که حضرت
رسول الله بالاتر از افلاک و کائنات امکان
خواهند رفت و با خدا سبحانه پیوسته
نمیدانند که فلک محدود جات است
یعنی بالاتر از افلاک جتنی نیست و نیز
بنفاتی که منزله و معالیت بمفنگه بر او
و مجلس نمودن حقد بعد از عقل خود
بود و عجب تر اینکه گویند پیغمبر صاحب
یوسف سوار شده از افلاک گذشت
اعتراف اصل میفهمم بر زمان آغاز عالم و آدمیان
که مسلمان بران قابل اند آنکه بر انواع
اسلامیه رقم شتبار دارد که آغاز آدمیا
را بهشت هزار سال تقریباً شده هرگز
شایستگی عقل قبول ندارد چنانچه از دستبازی
فروغ جهان افروز خرد و مدد گاری علوم
معتبر و خیرای معتقدانست سدانست
که بنای قواعد نجوم و احکام و ارباب در آن
است پیدا است که در زمان پیدایش
بسم در وسط و خاصه و تقویم و اوج و
چون برات سید بسیار در نقطه اول
حکم بود آغاز آفرینش است چنانچه
بنای سدانست و در استخراج انجمه اعمال
موقوف است و گویند چون اقران
آنها در نقطه آخر حوت و خروج یابد در
پیدایش انقلاب و در بدو و میدود
شناهی آنرا از روی چهار هزار و سیصد
و بیست هزار سال شمسی یافته
اند و آنرا کلب نامند چنانچه تا حال

یکصد و یک هزار و نهصد و سی و دو سال
شمسی
و بهشت و در و هزار
و نهصد و چهل و هشت هزار و نهصد و
سال از آن سپری شده است
فقط و اوجات و چون برات را حضرت
اطلا و مخالفت یکدیگر رصد کرده اند
تا هر کس را از روی حساب فقط اوج
در عقد بین با ندراس زمان قبایس
است حکما و متقدمین چون خطابین و
فرسیان بران اقرار دارند و حکما و
که به تلاحق اخبار تحقیقات تازه بروی
کار آورده اند از روی علم حوالوی بهم
ثابت نموده اند که آفرینش عالم و آغاز
آدمیان و زمان بسیار و عمر حد بسیار
شده و در تصانیف شیخ ابن عربی
و شیخ سعد الدین جموی که از کبار اولیا و
اعاظم اهل کشت و وجدانند در شرح
روزهای الهی و روزهای زمینی منقولست
که هر روز زمانی منقسم هزار سالست
هر روز الهی مشتمل پنجاه هزار سال و هفت
نفایس الفنون آورده که در تاریخ خطای
جنانست که از ابتدای عهد آدم الی الان
تا این زمان که مقتصد و سی و پنجم چهل
و بهشت صد و شصت و سه هزار و
نیم هزار و بهشت صدست و بیرون پیش
ایشان ده هزار سالست و مثال این
روایات و حکایات گوناگون در سحر
آباد قدرت الهی و در نیست که صورت
صحیح داشته باشد و آدم بسیار بطیور
آمده باشد چنانچه از امام جعفر صادق
علیه السلام خبر است که پیشتر از آدم گرد
ماست هزار هزار آدم بوده اند و شرح این
عربی می فرماید که در نیست که بعد از آن
که بهشت هزار سال باث و مدت دور سلطنت

سبب است که در وقت خلل که منقطع شود
 و آدم دیگر خلفت وجود پوشت
 اعتراف حاصل می شود و چنان بپوشاند
 که چون حضرت آدم دید که عرش بزرگسال
 و عرش فرزندش که داد و نام داشت صبر و
 جلیل سال بر دست حضرت شیخانه توانی نوشته
 است پس التماس نمود خدایا عرش فرزندم را بیا
 پاسخ گفت که منی از عرش خود بدو بخش آدم
 گفت که جلیل سال دادم و چون او را احتضا
 رسید آدم از دادن عرش خود منگشت و از
 همان روز قمار و گواه مقرر شد که این
 حال نبی است به اعتراف حضرت زواریم
 گویند که روزی حضرت رسالت شاه نماز نمود
 بعد از الحمد سوره و التمجید خواند و چون بخت
 رسید و تسمیة اللاب و التمجید و مناسبتش شد
 الاخری میگفت بر زبان شان گذشت که
 مسلمانان تنگ انوار بنیق العلی ان شفا صفت
 بجای یعنی این بتان مسجد بزرگوارند بر شفا
 شان امید دارند پس ازین ثابت شد
 که پیغمبر صاحب شفاعت از بتان می بپوشند
 باز بر مسلمان فرموده پیغمبر صاحب در تقسیم
 بتان حق نمیدارند و آنکه مسلمانان بگویند
 که شیطان بر زبان شان گذرانده بود و ازین
 سبب اعتراف لازم می آیند اول اینکه انوار
 بنیق العلی بر عظم شاکر است و کفر گفتن
 هر کس کافر شد نیست دوم قول رسول الله
 است که از نماز هیچ چیز نزد یک تر بخدا
 نیست پس جایگزین رسول علیه السلام را
 شیطان در وقت نماز کفر بر زبان اندازد
 و می تواند که باوقات دیگر همچنان شده
 باشد و نیز دیگر مسلمانان را چه حال خواهد
 بود دوم بقول شفا فرموده رسول الله
 که ابله ایست که عمر بگریزی آید پس برین
 آمد که عمر از پیغمبر صاحب منقرض بزرگوار
 اعتراف حضرت زواریم از مسجدین

عبد الحمید روایت کنند که از عمر فرمود
 معنی این آیت و اذا اخذ مشاق ربکم
 من حق آدم من ظهورهم ذریتم و اشهد
 هم علی انفسهم است برکم قالا بلی او گفت
 که از پیغمبر صاحب معنی این شنیده ام که در
 حضرت جل شجانه دست خویش برآدم
 نهاده که رویت آفرید برای بهشت که یقیناً
 به بهشت روند و فرقه ساخت برای دورخ
 که ایضا بدو زح باشد همین است مراد
 از اصحاب الیمین با اصحاب الیمین و اصحاب
 الشمال پس این به ثبوت انجامید یکی نیز
 خدا دوم جبر در ذات و عیب بودن و بدو
 عبادت و اعمالهای نیک و بد اعتراف
 چه با هم چون ادای کردن نماز و دیگر
 مسلمانان زنده عبادات است و غیر این
 از کلام محقق طوسی که در سیاست مدنی
 است آمده که حضرت رسالت بنیاه نماز
 جماعت برای تالیف قلوب و انتظام
 ظاهری مقرر کرده است تا مسلمانان را محبت
 یکدیگر آفریند و کسان کسان شهر هر روز در
 معبد ملاقات یکدیگر سازند و نماز جمعه
 برای جمع بودن ساکنان تمام شهر و نماز
 عید برای فراهم آمدن سکان قریب و دور
 و حوالی شهر در عید نگاه و محبت غمازی
 از نماز تالیف قلوب یکدیگر و ملاقات ایشان
 و محبت پیدا کردن است که در انتظام ظاهر
 البیق و النسب سبحان الله ازین روشن
 شد که عبادت مسلمانان برای توفیق
 انتظام دنیا و نیست نه برای معاد و تر خدا
 خدا به اعتراف حضرت زواریم در تب
 است که علما و این طبقه در ذکر آیه پیغمبر خود
 نقل کنند که او گفت ساره خواهر من است
 حال آنکه زانش بود و گویند که او گویند که
 می برستی و شک دوستی در آنکه خدا قادر
 است بر مرده زنده کردن یا نه برای

همین گفت رب ارنی کیف یحیی الموتی
 قال اولم تو من قالی بلی و لکن لیطمین قلبی
 یعنی بنامین که چگونه مرده زنده کنی خدا گفت
 که تو ایمان نداری او گفت آری مگر مرا می
 تسکین دل می خواهی پس علاوه اینکه او
 شک داشت و محض دروغ گفت در علم الهی نیز
 نقص دارد است که چون حضرت آفریدگار
 را علم نیست چرا از ایمان خبری نیست
 اعتراف حضرت زواریم در قرآن
 که آنرا کلام خدا دانسته آمده است که اگر
 نیکی و خیر بر خلق صادر می شود و در عالم آفرین
 خیر بطوری آید از جانب خداست و آنکه
 شر و بدی می شود از جانب شیطان پس
 بودن دو خالق نزد ایشان ثابت است
 مشرکند و بقول این طبقه خدا را اختیار
 نیست که شیطان را معبود کند و او را
 چه عقیده به اعتراف حضرت زواریم
 در طبقه اسلامی مقرر است که در آیات
 قرآن که از زبان پروردگار در کلام ربانی
 بعضی ناسخ و بعضی منسوخ اند و ازین
 ثابت شد که نزد این طبقه علم و اراده
 خدا قدیم نیست بلکه حادث است آنچه اگر
 ایشان علم الهی قدیم بود پس صفت
 علم قدیم آن نیست که حالت منظره دران
 باقی نماند و علم زمانه ماضی و حال مستقبل
 او را در آن وجه حاصل باشد و اگر همچنان
 است ناسخ و منسوخ در کلام خدا نیست
 نیست و درین دو شبهه وارد اند یا اینکه
 طبقه اسلامی علم خدا قدیم نیست چنانکه
 ذکر کرده شده و یا اینکه قرآن کلام خدایت
 و در پی بنود که کلام ربانی است اصلاً
 ناسخ و منسوخ نیست چنانچه روزی گفت
 ابو الفضل ذکر درین باب می شد آنحضرت
 که امام فضیلت بر سر و جان شجاعت در
 داشتند فرمودند که بنده هیچ و دیگر را از

مگر زینست کفتم که در سید که با عتقا و منو
 حکام ربانی است بهر کلام است یکبار
 کلمه را در دیده و بر پیش خود سر داده خند
 سرش زرد و سر چون چرخ است که سری
 را چون او تار یک فبید داشته و سری
 کمرش بهانزاج بسیار فبید کردند عشر
 دو سست بودند جواب دوم که حضرت
 اینچو جواب شد اینجا کلام از کلام ربانیت
 چه جای آن ازین ناسخ و منسوخ بود
 در احکام بید ثابت نشده گفت من
 میدانم که سید بوساحت ایشان
 صادر شده عرض کردم که حضرت سید
 پیش از ایشان بوده است و حقیقت
 این حال با یک فنی معنی دانی کلان تران
 اینفرد که فبید بفضائل انده است و این
 حکایت در حق ایشان صادر و دلائل بقم
 که از طب جهان خوانده گفت گستان و
 بوستان و در دو شیرین چو تاربان بود
 چرسیدم از وی که کس که بوده است گستا
 و در گین گفت این گیاه ما کرسیدی
 از من بود در خرسان و بفار و جین
فصل ۲۰ سنی بر چید اعتراض
 دیگر **اعتراض اول** مسلمانان
 حلال عورت جایز دارند و آن این است
 که اگر کسی ازین فرق خود را طلاق بد
 و باز نکاحش کند بخت باید که عورتش
 چندی ببرد بگانه آمیزد پس سی را که بوی
 از آن نیست است داند که اینچو بی شری
 است **اعتراض ۲۱** متعبدین
 مسلمانان مخصوص تشبیه جایز و درین
 چند قباحیت اند العاقل یکتفی اشاره
اعتراض ۲۲ اسلامیه زن عمن
 و مامون که بمنزله مادر است نکاح آرند و
 حلال شمارند و همچنان دختر عمن و
 مامون که همشیره است به عقد نشند

و سینه یعنی زن و فرزند بعد از مردن فرزند
 حلال دارند اینچو حکم خلاف حکمت
اعتراض ۲۳ هم یکبار است
 بعد رفع حاجت دست بجاکشوند
 و همچنان باب نجس آلوده دارند و
 و بار بجاکشند و طهارت و زین
 استلزامی دارند و این محبت با کسیت
اعتراض ۲۴ فرق مسلمانان
 یک مسو که یکصد ماه و سال بگذرد
 و آنرا پاک شمارند و کرده مردم
 آیند همان یک را بکار آرند پس آنچه
 کرسیت است **اعتراض ۲۵**
 باید دانست که بنود حکما و محققین علاوه
 تقطیع بکارند و اقوال و تحقیقات شال
 زبده عوام مض سالی و عمده رموز اسلامی
 پیدا اند خلاف اسلامیه که فبید اصل
 اند و کسی که ازین شان بی تحقیق بود
 او را خطاب کفر کنند و افسار گفت
 دل نیست اینجا چه شهاب الدین بکری
 که از فضلای کبار و علما و انداز این طبقه
 بوده **اعتراض ۲۶** فرق اسلامیه به قتل رسانیدم
 و حبسیت که بر سر شیخ الرئیس از دست
 اینفرد نرسیده پس ثابت شد درین
 و آئین کرده تحقیقات از علوم اعلی و
 حکمت الهی پسند نیست و بوی از
 حقیقت نه فریز چنان حکای کما برگز
 اظهار ملامت نکردی **اعتراض ۲۷**
 مقیدان دهرم بنود آنکه اولیا بر کبار
 صاحب کشف و کرامات بوده و حقیقت
 حق رسیده تجردی از تعلیق و اطلاقی از
 نقید پیدا کرده اند آنرا بزرگوارش
 پیدا اند و بر رسیدن بمعانی کلام شان
 از خواب پیدا بیدار شوند و اسلامیه
 را که بوجدت الهی و حقیقت ناقتنای
 رسیده ملک سالک تجرید و عابج

شمارج تو حید شده اند چون حضرت
 شمس شریز و منصور و سید بن نقی
 گوناگون گرفتار کرده اذیت بی پایان
 رسانیده اند حالا که مولوی صوفی در
 مدح شمس تبرک گفته است شمس تبرکی
 که نور مطلق است نور حق است و زوال
 حق است **اعتراض ۲۸** این تحقیق گشت که
 مخالفت کلی به عقاید و شریعت ایشان
 دارد و جعل و جعلی غیبت و دیناری
 خیال کنند **اعتراض ۲۹** در
 دین بنود آنکه عارفان و اولیای شده
 اند و علما و فضلا بوده همه مدد دین
 و رسوم و برین بنده بر خلاف دین مسلمانان
 که اولیا ایشان و حکما دین طبقه اکثر
 شریعت محمدی کار بسته نشده و مسلمانان
 آنرا الزام کفر داده گشتند ازین تحقیق
 شد که شریعت مسلمانان مخالفت نمیکند
 این در همچون و حکمت و آنکه نزد این گروه
 کفر است عبارت از موفیت حقیقی و
 حکمت الهی است **اعتراض ۳۰**
 در دین مسلمانان شنیدن سماع و سرود
 کفر است و زبده ساکنان مراحل حقیقت
 و عمده ناسکان مشایخ طریقت شیخ سید
 حشمتی که از اولیا کرام بوده این را
 نهایت پسندی فرمودند و این عقیده
 مطابق مذہب بنود است که ساکنان
 طریقت این فرق سرود و سماع را پسند
 می سازند و عمده عبادت تصور میکنند
 چون به دل شکنی احدی کار نیست
 لهذا از خود گفتن سزاوارنه اما هر
 در عقاید دین ایشان در کتب دینی
 اسلامیه در جت بلا کم و کاست درج
 میکنم و معنی آن در فارسی اینست
 دین پروری و عقیده این طایفه ازین
 باشد و دیده الفافات بینا گرد و آن

بیک در شرح قیام که مدار نمیب بران آ در
 کتاب خود در ص ۱۲۴ نوشته است بدین
 عبارت محترمت کجی او همیشه اوائی می دیر و می
 ان این اگر چه نمی شود بری کرنا با محارم
 خود مانند مادر و خواهر کند و همچنین چنانچه با محارم
 یا با زنی یا مردی از راه دیگر ملک فعلی بزرگ و دو
 حاشیه چلی بلیت می آن چنین بر اخته و قال و
 محترمت کجی ای لایح من طی امره لاکل
 کجا چای یعنی صد کرده نمی شود لبیب طی بار نکلام
 او چای نیست قال و همیشه ای لایح من طی
 همیشه یعنی صد کرده نمی شود لبیب طی چوب
 قال او اتای دیر می فی در اجنبی او دیر می چینی
 یعنی صد کرده نمی شود بر کسی که مرتب فلان بازار
 راه دیگر بود یا مردی یا زنی بیگانه و تمنا
 جنبه لانه فو فعلی و کک العید او نه و حنه
 او امته لاصد علیه بالاجماع یعنی قید بیگانه
 برای اینست که اگر فعل با جماع خود یا زن خود
 یا گنیز خود کند با جماع اهل سنت حد ندارد دوم
 در کتاب در مختار ص ۸۳ الحبط در از هم می
 و تو مزج صغیره لاشتهی فعلی بها و طلقها
 و القضت عدتها و تزوجت باخر جاز لالان
 التزوج بنتها یعنی هرگاه به کجی آرد پس
 او را طلاق دهد و آن زن با دیگری نکاح کند
 شوهر اول جایز است که با دختر آن زن نکاح
 کند و چنانچه حد این در جهان آرا مقصدی که
 پیش نهاد خاطر بود و نجوب ترین صورتی
 انجام گرفت و پنجمی که پیوسته بدل پیوسته
 بود لبون عنایت ایزد می تمام نکست
 اکنون جا آتست که دل را از شوهرش طای
 و در تربیت نگاه صلح کل در آورد و با طوره
 خاطر را از خارستان نفاق بارشکده
 اتفاق خراش دید که انحصار رضامندی
 کرد که در کار کرد و نیست آن بر علل و اویان
 چنانچه نقاد را نظر بر بود و نه بر سکه و
 ضرب و زشت و زیبا هر چه بینی و

در بروی من به عنایت گنای عنایت
 صفت گراست دیگر چه طاعت مختلف
 پس کس سر و دم نیست به باغبان را در چمن
 برنگی بزرگ و بزرگ است
 بر نظر گریان شهو دشو اهد
 صلاح و مستیمان سر و دو نواز بد فلاح
 که تر کس دیده عقل بهوش و سرین گوش
 خردنوش و بر ترانه مقامات مسموی و او شوا
 دارند واجب اسواره از لذات جمالی و شوا
 نفسانی و ارسته بیاد از دیر جهان آفرین در
 کوشند و ده اصول بهم را که در سر می آ آمده
 در زید رستگاری خویش میدارند چنانچه در
 در هم شاسته آمده به تشریح بمعنی عقل و
 آگاهی است و نزد بعضی گنای از فتنه
 است کجی معنی آن اینست که اگر از کسی
 بیند بران نیکی کند و بر انتقام موفقی
 خواستش نکند و هم بمعنی نفس را از خواست
 نفسانی بخواهش پاکداشتن می باشد
 یعنی مال دیگری به غضب نبردن به شوق
 یعنی با طهارت بودن و آن دو قسم است
 ظاهری و باطنی ظاهری هر غسل و غرغره و
 باطنی دل را از حسد خلع پاک داشتن
 و در معاطات راستی و زریدن در رسوم
 از بهر شد به باطنی طهارت شدی اعمال
 افضل نوشته اند اندر ده سطح یعنی از
 لذات جسمانی قانع بودن و عقیقت انفس
 ماندن به تمسک بمعنی گمان بر همیشه یعنی
 شوق معرفت الهی شدن و در باطن
 علم دوست بودن به شوق یعنی حق
 گفتن و راستی پسندیدن و اگر و در
 یعنی غضب نکردن و خشم اختن بر سر
 اینست ده اصول دهم اینست و اگر
 بقلا و زری تحت بیدار و معرفت حضرت
 و دار شوق بگمان حقیقی یعنی معرفت الهی
 کرد و تحت بصفا از ربع متصفت باید

بود لبو یک یعنی نیز کردن در میان
 و اطل و مدار ازین حق است و دنیا و
 تمتع دنیا باطل و است و سر است
 یعنی ترک دنیا کند که است ستمند
 یعنی پیش از سروری پیوندد شمشیر
 یعنی جمع کردن طلب خواست و در صدم دنیا
 به و هم به این خوی غلبه را از لذات جمالی
 فارغ داشتن و نگذاشتن یعنی توکل کند بر
 رسد او برستی بیزار بودن از دنیا و
 خواهد دنیا و شوق و بمعنی اعتقاد در
 بودن بر توکل بر خدا و آن بمعنی
 سکون نفس و ثابت بودن بر ادا معرفت
 الهی محو کجی یعنی شایق بودن برکت
 یعنی نجات پس کجی صفات صمد متصف
 کرد و سر او از نور جهان آفرین گمان یعنی
 معرفت الهی باشد و در اثره زندگانی جا
 گردد و در جادوان بهرین تر باشد
 تمام شد
 مطبوعه و مشهوره با تمام
 غشی و یو انچند مالک مطبع
 گمان پس کجی جبر النواله و
 رفاه و ام پس سیالکوٹ

